

Wereld Goede Wil Seminar

Een Dag van Beschouwingen op het Thema:

**“VAN INTELLECT NAAR INTUITIE”
&
ETHISCHE VERANTWOORDING
EN
DE DUURZAME ONTWILLEKINGS DOELEN**

Genève

Vrijdag 28 Oktober 2016

Palais des Nations, Zaal XI

Place des Nations, 1211 Genève

Wereld Goede Wil

40, rue du Stand - C.P. 5323 - CH-1211 Genève 11, Zwitserland

Phone: + 41 (0)22 734 12 52 – Fax : + 41 (0)22 740 09 11

Geneve@lucitrust.org - www.lucitrust.org

WERELD GOEDE WIL SEMINAR

Een middag van beschouwingen en discussies op het thema van de ethische verantwoordelijkheid waar niet alleen de Verenigde Naties, maar ook ONGs, de samenleving en de mensheid als geheel mee geconfronteerd worden, bij het in de praktijk brengen van de 2030 Agenda:
de Doelstellingen van Duurzame Ontwikkeling

***Ethische Verantwoordelijkheid
en de Doelstellingen van Duurzame Ontwikkeling***

Vrijdag 28 oktober 2016 --- 15:00-18:00
Palais des Nations, Room XI, Place des Nations, 1201 Genève

Programma

15:00 **Opening en Inleiding**

15:05 **Goede Wil, ethische verantwoordelijkheid en de DDO – de uitdaging van deze eeuw**
Mintze van der Velde – Lucis Trust, Wereld Goede Wil – Genève

15:25 **Dag Hammarskjöld - Ethiek in Internationale Samenwerking**
Marco Toscano-Rivalta – Stafid United Nations Genève

15:55 **De Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen van de VN en Menselijke Waarden**
Vita de Waal - Foundation for Gaia, Global Ecovillage Network, Planetary Association for Clean Energy

16:20 **Pauze**

16:50 **Een Crisis in Groei, een Crisis in Bewustzijn**
Patrice Brasseur – Associaton Psychosophie

17:15 **De VN: Overdenkingen op de Wereld, Overdenkingen over onszelf**
Judith Hegedus - College Board, mission-driven not-for-profit organization that connects students to college success and opportunity

17:40 **Plenaire Discussie met alle sprekers**

18:00 **Einde van de Dag**

Toegang vrij
***Dit evenement wordt uitsluitend door donaties gefinancierd.
Uw bijdrage is van harte welkom.***

Voor meer informatie, schrijf naar:

WERELD GOEDE WIL, 40, rue du Stand, C.P. 5323 - CH-1211 Genève 11 - Switzerland

Phone: + 41 (0)22 734 12 52 – Fax: + 41 (0)22 740 09 11 - www.lucistrust.org - Genève@lucistrust.org

Inleidende Opmerkingen

We hebben allemaal in ons een centrum van rust, omgeven door de stilte.

Dag Hammarskjöld

Waard gasten, dames en heren, beste vrienden,

Voordat we beginnen met de bespreking van deze middag, wil ik graag een paar praktische opmerkingen maken:

1. De sprekers van vandaag zullen aan deze tafel zitten en als u ze niet goed genoeg kunt horen kunt u gebruik maken van de oor-dopje aan uw tafel of je stoel. U kunt het volume met de "volume" knop aanpassen. Gelieve geen gebruik maken van de rode knop - die u het word zou geven - behalve wanneer we in de discussietijd zijn!
2. We zullen gebruik maken van PowerPoints voor een aantal voordrachten, dus als u aan de achterkant van de zaal ziet, dan kunt u proberen om een stoel een beetje meer aan de voorkant te nemen.
3. We zullen dit gehele evenement ook op video opnemen. We zullen het niet live streamen maar naderhand zullen de presentaties op onze web-site worden gepubliceerd. Mocht u problemen hebben met videoopname, dan kunt u aan deze kant gaan zitten, waar u buiten de gezichtshoek van de videocamera blijft.
4. Gelieve geen eten of drinken in deze zaal te brengen. We zullen een pauze hebben en dan zijn drankjes verkrijgbaar in het cafetaria, dat is zich slechts drie verdiepingen hier beneden bevindt.
5. Schakel a.u.b. uw mobiele telefoon uit.

De Lucis Trust en de afdeling Wereld Goede Wil die dit evenement organiseert is op het roster van de Verenigde Naties sinds Mei 1989 met een consultatieve status bij de Economische en Sociale Raad. In al die 27 jaar is dit Wereld Goede Wil Seminar 2016 het eerste evenement ooit dat door Wereld Goede Wil georganiseerd is op een locatie van de Verenigde Naties.

Het is een enorm plezier en een eer om u van harte welkom te heten bij dit evenement en we zijn bijzonder blij dat u in zulke grote aantallen bent gekomen, dat we de NGO Liaison Office moesten vragen om een grotere zaal dan oorspronkelijk gepland. Ze vonden gelukkig snel Zaal XI, een mooie zaal die jaren geleden ingericht door de Nederlandse overhead geschonken is. De inrichting en aankleding van deze zaal zijn het werk van Julius Maria Luthmann, de Nederlandse architect die verantwoordelijk is voor het kantoor van de secretaris-generaal van de Volkenbond. Het werk werd gedaan door Mutters uit Den Haag, zoals vermeld op de inscriptie in bronskleurige belettering op de plaque naast de hoofdingang. De messing en het makassarhout gebruikt in de muren en frames getuigen van de kwaliteit van het gekozen materiaal en zorgen voor een harmonieus geheel. Een uitstekende omgeving voor vruchtbare en inspirerende discussies.

De globale thema van dit seminar is *"Van Intellect intuitive"* en vanmiddag zullen we ons meer in het bijzonder richten op de *Ethische Verantwoordelijkheid van de Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen*. De SDGs zijn tegenwoordig een van de belangrijkste themas van de discussie niet alleen binnen de Verenigde Naties, maar ook - en steeds meer - in het maatschappelijk middenveld wereldwijd.

In de preambule van de UNESCO constitutie kunnen we lezen: *"Omdat oorlogen beginnen in de hoofden van mannen en vrouwen, is het in de hoofden van mannen en vrouwen, dat de verdediging van de vrede moet worden geconstrueerd"*. Met andere woorden, en dat idee een beetje uitrekkend, als ooit de SDGs zullen materialiseren, dienen ze eerst in onze gedachten te worden aangepakt. Wereld Goede Wil, door middel van de energie van goede wil en het vestigen van juiste menselijke verhoudingen, probeert zijn steentje bijdragen aan dat proces. We hopen dat de beschouwingen van deze middag daaraan een kleine deel kunnen bijdragen.

In de herrie en het lawaai van de wereld van vandaag, met elkaar verbonden door sociale netwerken functionerend met de snelheid van het licht en politieke discussies voortbrengend van een type dat nog nooit eerder gezien is, kan er een kwaliteit of een onderwerp van belang zijn in onze discussies van vandaag - en dat is: *stilte*. Om ideeën naar voren te laten komen, om gedachtevormen een kans te geven om ons denkvermogen te breken, is *stilte* een eerste vereiste.

Het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York heeft een zogenaamde meditatie ruimte, gewijd aan stilte in de uiterlijke zin en rust in de innerlijke zin. Die meditatie ruimte in New York was geïnitieerd door de tweede secretaris-generaal Dag Hammarskjöld, die van deze kamer zei: *“We willen de stilte die we hebben verloren in onze straten terug brengen in deze ruimte, en in onze conferentiezalen, en brengen deze terug in een omgeving waarin geen lawaai van invloed kan zijn op onze verbeelding”*. Secretaris-generaal Ban Ki-moon, die aan het einde van dit jaar zijn ambt zal verlaten, begon zijn eerste dag van zijn mandaat in 2007 met een bezoek aan deze meditatieruimte. Hier in Genève is een dergelijke ruimte nog afwezig, maar voor het komende project van de renovatie van de gebouwen van de Verenigde Naties in Genève is een verzoek gelanceerd om zo'n stille ruimte in het hoofdkwartier van Genève op te nemen.

De jaarlijkse zittingen van de Algemene Vergadering in New York beginnen met de president die de aanwezige vertegenwoordigers uitnodigt tot het observeren van één minuut stilte gewijd aan gebed of meditatie. Dus stilte is niet zo'n ongewone zaak binnen de muren van de Verenigde Naties. Mogen wij nodigen u dan ook uitnodigen om een minuut stilte in acht te nemen, waarin u kunt mediteren, bidden of gewoon gewoon stil zijn. U kunt gewoon blijven zitten. Laten we due een minuut stilte houden.

Dank u.

Om deze korte inleiding af te sluiten, een andere gedachte van die buitengewone secretaris-generaal Dag Hammarskjöld, van wie meer zal worden gezegd in de voordracht van Marco Toscano-Rivalta:

*“We kunnen de wereld niet vormen als meesters van een materieel ding ...
Maar we kunnen de ontwikkeling van de wereld beïnvloeden van binnenuit als een geestelijke zaak”.*

* * * * *

Goede Wil, Ethische verantwoordelijkheid en duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen – de uitdaging van deze eeuw

Mintze van der Velde

Zoals meerderen van u zullen weten heb ik een opleiding in wiskunde en theoretische fysica gevolgd, dus wanneer ik u volgende tabel voorleg:

1 x 9 =	9
2 x 9 =	18
3 x 9 =	27
4 x 9 =	36
5 x 9 =	45
6 x 9 =	54
7 x 9 =	63
8 x 9 =	72
9 x 9 =	81
10 x 9 =	90

zullen de meeste onder u zeggen: *“Maar je hoeft toch geen universiteit gedaan te hebben om te zien dat in de eerste regel een fout zit”*. En inderdaad, u hebt gelijk. Maar wat u na liet was me te feliciteren met het feit dat ik negen van de tien regels juist had! Dit is typisch menselijk. Wij hebben de neiging om onze aandacht te richten op datgene wat niet klopt, eerder dan op de goede dingen die werken. Dit doen we als mensheid, in onze maatschappij als menselijke wezens of in onze familie, maar dikwijls ook ten opzichte van onszelf als individu. De feiten veranderen meestal niet maar wel de manier waarop we naar deze feiten kijken, de manier waarop wij ze verklaren maakt een groot verschil.

Goede wil is een van de meest fundamentele kwaliteiten van het menselijk wezen en is de grote niet aangesproken bron in het hart van elke menselijke gemeenschap. Deze energie heeft in zich het vermogen tot een sociale verandering – toch blijft haar kracht grotendeels niet-erkend en onderbenut. Wereld Goede Wil moedigt het begrijpen van deze energie aan en de rol die ze speelt in de ontwikkeling van een nieuwe mensheid.

Het is de bedachtzame, geplande actie van netwerken van goede wil die de reactie op alle problemen van deze tijd voortstuwt: gaande van de armoede, de vertroebelde rassenverhouding, de migratie en de vluchtelingenproblemen tot

de afbraak van het milieu en de emotionele spiritualiteit, de wanhoop in het denken over de toekomst en de crisis van het materialisme en het egoïsme. Mensen van goede wil uit alle culturen, geloven en beroepen scheppen door middel van hun woorden en daden een nieuwe wereld waarin samen delen, samenwerken en juiste verhoudingen zich vestigen en verspreiden. Nooit eerder in de geschiedenis van de planeet is goede wil zo actief geweest.

De diversiteit en de verscheidenheid van initiatieven betekent dat de mensen van goede wil nooit georganiseerd kunnen worden in één unitaire beweging of netwerk. In elke gemeenschap zijn er mensen van goede wil. Het is *de goedheid* en *de liefde*, in hun meest fundamentele menselijke uitdrukkingen die het momentum van verandering aansturen, waarbij alle gewoonten van afgescheiden denken en handelen uitgedaagd worden. Het herkennen van de totale hoeveelheid acties van goede wil zoals deze nu plaats vinden en de ontelbare bewegingen die zich met de energie van goede wil inlaten verandert de manier waarop we naar de wereldgebeurtenissen kijken. Het sterkt ons en biedt ons een basis waarop hoop en geloof in de toekomst kunnen groeien. Waarlijk goede wil heeft het vermogen om de sleutel te worden in een nieuwe beschaving van heelheid.

Om de dageraad en het menselijk welzijn, wat ons geestelijk geboorterecht is, te brengen, hebben we een groter gevoel van de werkelijkheid nodig dat gebaseerd is op geestelijke waarden en een nieuw beeld van de mensheid als een eenheid van goddelijk leven binnen een geordend en doelgericht universum. Het is voor de moderne mens moeilijk om zich een tijd voor te stellen waarin er geen rassen, nationale of een afgescheiden religieus bewustzijn in het menselijk denken plaats vindt. Voor de prehistorische mens was het even moeilijk zich een tijd in te beelden waarin een nationaal denken zou bestaan en het is goed om dit in gedachte te houden. De tijd waarin de mensheid in staat zal zijn om in universele termen te denken ligt nog ver in het verschiet, maar het feit dat we er over kunnen spreken, er naar verlangen en er plannen over kunnen maken, is ongetwijfeld de garantie dat het niet onmogelijk is. De mensheid is steeds van het ene stadium naar het volgende stadium van verlichting gegaan en van glorie tot glorie. Vandaag zijn we op weg naar een betere beschaving dan de wereld ooit gekend heeft en naar omstandigheden die zeker zullen leiden tot een gelukkiger mensheid en tot het einde van nationale verschillen, klassenonderscheid (aangeboren of gebaseerd op een financiële status) en die een voller en rijker leven voor iedereen zal garanderen.

Laat me, om een springplank te bieden voor de voordrachten en debatten van deze middag, kort een historische context schetsen over hoe we tot het concept zijn gekomen van de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen en waarom zij de uitdaging voor deze eeuw vormen. Dat zal tegelijk duidelijk maken waarom goede wil en ethische verantwoordelijkheden een kernrol in het hele proces spelen.

Het probleem van duurzame ontwikkeling, gezien vanuit zowel een socio-economisch als een milieu standpunt, is teweeg gebracht door de uitzonderlijke groei van de bevolking (10.000 jaar geleden nog 5 miljoen toen de landbouw begon, tot 7,4 miljard vandaag, en waarschijnlijk zo'n 11,2 miljard tegen het einde van deze eeuw) en tegelijkertijd de toename per persoon (meer dan 100 keer meer) van het gebruik van de hulpbronnen.

Het eerste grote signaal van enig belang werd in het Rapport van de Club van Rome in 1972 gegeven: "*Grenzen aan de groei*"¹. Het veroorzaakte een grote opschudding omdat het een duidelijke boodschap bracht: in een fundamenteel gesloten systeem zoals onze aarde is het onmogelijk voor de bevolking, de voedselproductie, de industrialisatie, de ontginning van natuurlijke bronnen en de milieuverontreiniging, om aanhoudend een exponentiële groei te kennen zonder vroeg of laat een ineenstorting te kennen. (Het rapport voorspelt dat dit rond het midden van deze eeuw zal plaats vinden). Het rapport besluit dat om deze catastrofe te voorkomen er een collectief engagement nodig zal zijn om de ongedifferentieerde groei van de economie om te buigen en een algemeen evenwicht te bereiken. Het rapport werd verwelkomd door de milieubeschermers, maar werd door de politici en de zakenwereld vergruisd. Niettemin toont een studie uit 2011 over hetzelfde thema dat we ons bewegen langs de curve van "business as usual". Heeft het rapport bepaalde grenzen bepaald, toch heeft het de politiek of de strategieën niet tegengehouden om deze groeicurve te behouden. Meer bevestiging van de inherente gevolgen van de exponentiële groei kan gevonden worden in de thesis in *Nature* van Elizabeth Hadly en Anthony Barnosky uit 2012². Een werkstuk dat de basisbesluiten van het bovenvermelde Rapport bevestigt en waardoor verschillende politieke leiders wakker werden.

Op zoek naar zulk beleid werd in 1987 het concept van duurzame ontwikkelingsdoelstellingen duidelijk gedefinieerd in het eindrapport van de Commissie voor het Milieu en Ontwikkeling van de Verenigde Naties, geleid door Mevr. Bro Harlem Brundtland met als naam *Onze Gemeenschappelijke Toekomst*³. Het bevestigt dat "de mensheid de mogelijkheden heeft om de ontwikkeling duurzaam te maken, namelijk het verzekeren dat het aan de noden van vandaag tegemoet komt zonder de mogelijkheden van de toekomstige generaties om aan hun noden tegemoet te komen in gevaar te brengen. Het concept van duurzame ontwikkeling impliceert beperkingen, maar geen absolute, daar deze bepaald worden door de economische hulpbronnen en door de huidige staat van de technologie en de sociale organisaties en door het vermogen van de biosfeer om de gevolgen van de menselijke activiteiten op te vangen. De technologie en de sociale organisatie kunnen echter beheerd en verbeterd worden om een nieuw tijdperk van economische groei in te luiden".

In een instructie in 2015 aan de NGO's bij de VN in Genève benadrukte Dr. David Nabarro, de Speciale Raadgever van de Secretaris Generaal, dat dit een agenda vormt waarvan de uitvoering iedereen betreft: regeringen, de zakenwereld, academici, maar eveneens jij en ik. We spreken over het *“algemene burgerschap”* maar ook over *“algemene verantwoordelijkheid”* en merk a.u.b. op: er is geen plan B. De Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen zijn geen lege verzameling van voorstellen om een korps diplomaten gaande te houden. Mr. Nabarro gaf toe dat het *ethische aspect* van elk van de 17 doelstellingen ook in rekening gebracht moet worden.

Vanuit een zeker oogpunt spreken we over het bouwen van gedachtevormen en van aanroepen en oproepen – praktisch: één van de eerste doelstellingen van de VN is dat ongeveer 2 miljard mensen van deze Doelstellingen op de hoogte zijn (vandaar het logo). In de bundel in uw taal van dit Forum (verkrijgbaar aan de ingang van deze zaal) vindt u postkaarten met de logo's van de 17 Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen in verschillende talen.

Wanneer we bespreken of economische verandering mogelijk is zonder catastrofe lezen we in een recenter rapport van de Club van Rome⁴: *“De maatschappij moet dus tijd kopen. Ze kan dit doen door naar een circulaire economie op te schuiven en door het economisch systeem geleidelijk aan om te vormen, door de financiële en de zakenwereld te herstructureren, het veranderen naar hernieuwbare energie, het omvormen van de voedselproductie en het herdefiniëren van de aard van werk, om banen voort te brengen en de bestaansmiddelen te waarborgen. De technologie en het begrip om deze veranderingen door te voeren bestaan reeds. Het is een kwestie van sociale en politieke wil.”* Dit introduceert het wilsaspect, een stap verder dan enkel *goede wil*.

We weten allemaal dat het niet eenvoudig is om op aarde dingen te veranderen. Er wordt ons gezegd dat⁵ *“het menselijk plannen maken een van de eerste aanwijzingen is van het verschijnen van het Wilsaspect”*. Deze wil is niet de zaak van één individu: wanneer een of twee mensen een goed idee hebben, is het probleem om dat idee over te brengen naar een grote groep mensen. Hier zijn er twee benaderingen tegelijk werkzaam, soms concurrerend, soms samenwerkend.

Een ervan is het werken *van onder naar boven* en dit wordt verduidelijkt in bijvoorbeeld de film *“Tomorrow”*⁶, waarvan eveneens een boek uitgegeven is. Er bestaan vele, zeer vele initiatieven, gaande van de plaatselijke boerderij, alternatieve geldsystemen, energiebeleid, opvoeding, initiatieven om de democratie te laten werken, enz. – voor elk van de 17 doelstellingen van de Agenda 2030 (d.w.z. de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen) is deze benadering van onderuit *nu* reeds in werking.

We zijn dikwijls ontgoocheld en overweldigd door gedachten als: “dit zal nooit plaats vinden”, “ja, maar je kent die lobby's ...”, “het is aan de politici om dit in orde te brengen”, “dit is veel te klein om te werken”, “wat wil je dat we doen?”, “het zal in elk geval niets veranderen”. Maar op die manier is er in de wereld nooit iets veranderd. Naargelang meer en meer mensen zich bewust worden van de echte uitdagingen van deze eeuw, zullen er zich meer en meer mensen open stellen voor de energie van goede wil en juiste menselijke verhoudingen aanmoedigen – wat de sleutel is om de juiste oplossingen te vinden. Een klein project kan misschien geen groot verschil maken, maar wanneer er vele, zeer vele kleine projecten zich ergens op deze planeet aarde voordoen, zal dat een verschil maken.

De andere is de benadering *van boven naar beneden*. Hier speelt de Verenigde Naties een doorslaggevende rol. De Verenigde Naties zijn een van de weinige plaatsen waar de regeringen en de burgermaatschappij (bijvoorbeeld door middel van de vele Niet-Gouvernementele Organisaties) elkaar ontmoeten, elkaar spreken en trachten een betere wereld te bouwen. Niemand en geen enkele organisatie is perfect en ook de VN is niet perfect. Herinnert u de tabel van de vermenigvuldiging waar ik mee begon, het is gemakkelijk om kritiek te geven. En toch ligt de VN aan de basis van de Universele Verklaring van de Mensenrechten en vele daaruit voortvloeiende resoluties en overeenkomsten, geratificeerd en dus aangenomen door de meeste landen van de wereld. En zelfs het Handvest van de Verenigde Naties, dat begint met *“Wij, volkeren van de Verenigde Naties ...”*, is het waard om altijd ingedachte te houden als het gevolg van de inherente goede wil van alle volkeren op deze planeet. Een van de meer recentere resultaten – De Parijse COP21 of de Conferentie van de Verenigde Naties over de klimaatverandering – kwam tot stand en is geratificeerd door vele landen en dit in een ongekend korte tijd. Dus ook de regeringen zijn zich bewust van de buitengewone urgentie van de thema's die in de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen op het spel staan.

Het woord *ethisch* komt van het woord *ethiek*, dat voortkomt uit het Griekse woord *ethos* en betekent de studie van de moraalfilosofie. Hierin worden vragen besproken zoals “wat wordt als goed beschouwd en wat als kwaad?” of “wat is het verschil tussen juist en verkeerd?”. Wanneer we dit bekijken vanuit het standpunt van het *intellect*, zijn er hele boeken over dit onderwerp geschreven. Wanneer we het echter van het intellect naar de *intuïtie* overbrengen, weten we dan niet allemaal waarover het gaat? Wanneer we de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen van nabij bekijken lijken ze een intellectuele oefening te zijn. Doch als Dr. Nabarro bevestigt dat het *ethische aspect* van de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen eveneens van belang is, geeft dit een diepere betekenis aan het hele concept. Het is die betekenis, die we deze middag samen in de verschillende voordrachten zullen onderzoeken.

Verandering begint altijd als een idee. Het is op dat niveau, d.w.z. in de wereld van ideeën, dat zowel de ethiek als de goede wil een doorslaggevende rol zullen spelen. In de benadering van bovenuit zullen de regeringen en de administraties zich geplaagd zien tegenover lobbygroepen die trachten beslissingen in een richting te duwen die niet noodzakelijk het algemeen belang dienen. Dit zal van diegene die erbij betrokken zijn vergen dat ze naar hun hart luisteren eerder dan naar hun hoofd. Algemene verandering zal zo teweeg gebracht worden. In de benadering van onderuit kan iedereen die naar zijn innerlijk luistert verandering op plaatselijk niveau, in zijn onmiddellijke omgeving (zo niet in zich- of haarzelf) helpen vestigen. Wanneer zowel de beide benaderingen, van bovenuit en van onderuit, samen werken eerder dan zich in te laten met conflicten, dan zijn de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen geen verzinzel, maar zullen ze een werkelijk deel uitmaken van niet enkel onze levens, maar ook van dat van de toekomstige generaties. Als we aan onze beperkingen en afscheidingen voorbijgaan en *spiritualiteit* omschrijven als “*alles wat de mensheid een stap voorwaarts brengt*”, dan is deze hele discussie van een diep-geestelijke aard.

Marco Toscano-Rivalta zal zich richten op de ethiek in de internationale samenwerking, waarvan Dag Hammarskjöld, secretaris-generaal van de VN van 1953 tot zijn dood in 1961, een levend voorbeeld was. Vita de Waal zal de verhouding tussen de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen en de menselijke waarden nader bekijken. Patrice Brasseur zal zijn licht erover laten schijnen vanuit het gezichtspunt van bewustzijn en hij zal onderzoeken hoe de verschillende niveaus van bewustzijn in de mensheid en in onszelf ons kunnen helpen begrijpen wat er zich in de wereld van vandaag afspeelt. Een vergelijkbare benadering zal door Judith Hegedus ontwikkeld worden, maar dan meer in de context van de Verenigde Naties. Wij hebben met opzet weinig gezegd over de opvoeding, een zeer belangrijk, indien niet een doorslaggevend deel van de Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen, want wij zullen onze aandacht morgen in het tweede deel van dit Forum op dat thema richten.

1. *The Limits to Growth*, 1972, Donella H. Meadows, Dennis L. Meadows, Jorgen Randers William W. Behrens III, Universe Books, ISBN 0-87663-165-0.
2. *Approaching a State Shift in Earth's Biosphere*, Nature 486, June 2012, p52-58, E. Hadly, A. Barnosky.
3. *Our Common Future*, 1978, Gro Harlem Brundtland, <http://www.un-documents.net/our-common-future.pdf>.
4. *Is Systemic Economic Change Possible without Collapse?* <http://www.clubofrome.org/project/systemic-economic-change-without-collapse/>
5. *Discipleship in the New Age*, 1955, Alice A. Bailey, Lucis Press, NY.
6. *Demain – Un Nouveau Monde en Marche*, 2105, Cyril Dion, Actes Sud, ISBN 978-2-330-05585-1. See also: <http://www.demain-lefilm.com>.

* * *

Ethische verantwoordelijkheid met betrekking tot de Doelstellingen inzake Duurzame Ontwikkeling

Dag Hammarskjöld- Ethiek in de internationale samenwerking

Marco Toscano-Rivalta¹

1. Doel

Geachte collega-panelleden, vrienden en collega's,

Het is een groot genoegen om hier te zijn in het Palais des Nations om met u wat persoonlijke overwegingen over Dag Hammarskjöld en zijn bijdrage aan de ethiek in de internationale samenwerking te delen:

- internationale samenwerking,
- de rol van de Verenigde Naties, en
- het internationale ambtenarenapparaat.

¹ Marco Toscano-Rivalta is stafid van de VN. De zienswijzen uitgedrukt in dit artikel of de uiteindelijke woordelijke presentatie ervan zijn persoonlijk en representeren niet noodzakelijkerwijs de officiële positie van de Verenigde Naties.

Om een aantal redenen lijkt mij dit een heel interessante samenloop:

- We hebben een nieuwe secretaris-generaal, de heer Antonio Guterres,
- Het eerste VN-decennium over ontwikkeling, de voorloper van de 2030-Agenda voor Duurzame Ontwikkeling en de SDGs (Sustainable Development Goals – Duurzame Ontwikkelingsdoelen, vert.), gelanceerd op 25 september 1961, is verbonden met zijn erfenis;
- De komende beraadslagingen door de Algemene Vergadering over de kwestie van het onderzoek naar de dood van Dag Hammarskjöld en collega's;
- De revitalisering van de VN-personeel dag, geïnitieerd door Dag Hammarskjöld in 1953, die deze week op 25 oktober werd gevierd, direct na de 24e, de dag van de VN.

2. Dag Hammarskjöld in samenhang met de VN

Dag Hammarskjöld werd in 1953 verkozen tot tweede Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties. In de nacht van 17 op 18 september 1961, tijdens zijn pogingen om te zorgen voor een staakt-het-vuren in de Congo-crisis, kwamen hij en vijftien anderen tijdens de uitvoering van hun taak om bij een vliegtuigongeluk vlakbij de grens tussen de huidige Democratische Republiek Congo en Zambia. Een ongeval dat veel vraagtekens openliet, en vorig jaar erkende de Algemene Vergadering dat "nadere inlichtingen of onderzoek nodig zouden zijn om eindelijk de feiten van deze zaak vast te stellen".

Tijdens het leiderschap van Hammarskjöld tussen 1953 en 1961 breidde het VN-lidmaatschap zich in de nasleep van de dekolonisatie uit van 60 naar 110 staten. Belangrijke ontwikkelingen in de werking ervan vonden plaats, met inbegrip van de oprichting van het systeem van permanente vertegenwoordigingen van de lidstaten bij de VN, de consolidatie van de politieke functies van de Secretaris-Generaal en van de internationale ambtenarij, de instelling van vredesoperaties en van Gezanten van de Secretaris-Generaal, evenals de technische samenwerkingsprogramma's voor landen.

Deze veranderingen werden mogelijk gemaakt door de nauwe samenwerking die Hammarskjöld inspireerde en toepaste bij sommige van zijn visionaire collega's binnen de VN, en daar buiten bij overheden, universiteiten, wetenschappelijke instellingen en maatschappelijke organisaties, evenals kunst.

Net een maand voor zijn dood vroeg hij landen, in zijn laatste jaarverslag over de werkzaamheden van de Organisatie, naar een keuze in welke richting de VN moest gaan, met inbegrip van de rol van de Secretaris-Generaal van de VN en de verlening van politieke bevoegdheden door het Handvest; hetzij als een zuivere conferentiemachine of als een uitvoerend instrument voor vrede en ontwikkeling. Een keuze die betekenis zou hebben in de relatie tussen de organisatie en haar Leden en de Leden onderling.

De praktijk die volgde lijkt te wijzen op het feit dat gekozen werd voor een uitvoerend instrument, en voor de volledige erkenning van de politieke macht van de functie van de Secretaris-Generaal..

3. De ontwikkeling van het Bestuur bij de Verenigde Naties

Sinds de dagen van Hammarskjöld heeft de wereld enorme veranderingen in de sociale, economische, culturele, politieke en wetenschappelijke perioden doorgemaakt. Deze omvatten de toename van bevoegde publieke, private, profit- en non-profitorganisaties, gecommitteerd aan en actief in alle gebieden van de internationale samenwerking, en die terecht verwachten ten volle hun rol te spelen bij de bevordering van de mensheid en de leefomstandigheden op aarde.

Als gevolg daarvan zijn de lidstaten in een steeds uitdagender positie niet langer de "eigenaar" van de Verenigde Naties, maar eerder de "beheerders" namens de "volkeren van de Verenigde Naties" in het bereiken van de Doelstellingen en de praktijk van de Principes die in het VN-Handvest zijn vastgelegd.

Van de lidstaten wordt verwacht dat zij ervoor zorgen dat de besluiten en acties van de VN de beste kennis en gedeelde belangen weerspiegelen, dat zij de gemeenschappelijke basis vergroten, dat zij een krachtig visionair pragmatisme aan de dag leggen, dat zij rechtvaardig zijn met respect voor de wet, en dat iedereen die kan bijdragen aan de formulering en uitvoering in staat wordt gesteld om dit te doen - met andere woorden: zorgen voor besluiten die een doelgerichte samenwerking tussen alle betrokken partijen en de invloed op hun potentieel bevorderen.

Afhankelijk van de zaken die op het spel staan veranderen zulke belanghebbenden, en in werktuigbouwkundige terminologie moeten we tegenwoordig over internationale samenwerking spreken in termen van "variabele geometrie".

Dit levert belangrijke uitdagingen op voor de besluitvorming van de Verenigde Naties, die in toenemende mate zien dat andere belanghebbenden deelnemen aan de discussies en beraadslagingen over voorstellen, terwijl het formele definitieve besluit bij de Lidstaten blijft.

Dergelijke processen zijn complexer, soms frustrerend, er is een gevoel van verdunning van de echte problemen met verlies van doel en verspilling van tijd terwijl buiten de noden van de wereld steeds sneller toenemen. Toch kunnen deze zeer krachtig en visionair zijn. Het denken der deelnemers wordt geleidelijk gevormd en soms reiken zij verder dan een compromis en brengen zij een nieuw landschap in kaart, met een nieuwe gemeenschappelijke basis.

Een zeer positief voorbeeld is het Sendai Kader voor Ramppreventie, in 2015 aangenomen, dat stelt, onder erkenning van de primaire verantwoordelijkheid van staten om de risico's van rampen te beheren, dat deze verantwoordelijkheid "gedeeld" wordt met andere belanghebbenden, zoals het bedrijfsleven en het maatschappelijk middenveld. Dit is een politieke erkenning van de ruimte en de rollen die andere belanghebbenden kunnen hebben, en daarmee van hun verantwoordelijkheid om in te stappen en hun rol te spelen in het ene werk. Dit heeft belangrijke implicaties voor de aansprakelijkheid.

4. Het Hart van de Verenigde Naties

De Verenigde Naties werden ontworpen om een instrument tot verandering te zijn, bekleed met de nodige vertegenwoordiging. Niet de oorzaak van de verandering, die inderdaad berust bij het groeiende bewustzijn van de mensheid. De Verenigde Naties vormen vooral "een centraal punt voor de inspanningen om zo de moeilijke en delicate ontwikkeling te begeleiden teneinde deze vooruitgang vreedzaam te bereiken, en uit te groeien tot een middel om de vrede te versterken".

Een instrument tot verandering zijn betekent een model van verandering zijn, en dit moet zich weerspiegelen in een voortdurende aanpassing van de wijze waarop we de Organisatie gebruiken, met inbegrip van haar werkmethoden. Dit is een fundamenteel punt, dat verre van louter academisch te zijn, zeer praktische implicaties heeft.

Hamarskjöld heeft veel tijd geïnvesteerd in het articuleren, uitleggen, en in praktijk brengen van het potentieel van de voorschriften vervat in het VN-Handvest over de rol van de Verenigde Naties en het Secretariaat, en hoe de bestaande regels een sterke basis boden en geïnterpreteerd zouden kunnen worden om opkomende nieuwe vraagstukken en te bestrijden noden aan te pakken.

Een legitieme vraag is of hij en zijn collega's op dat moment alles ontdekten in het kader van het Handvest of dat er andere zaken zijn om zich mee bezig te houden.

Zijn onvermoeibare inspanningen bij de interpretatie en het beoefenen van de Artikelen met betrekking tot de rol van het Secretariaat, met inbegrip van de Secretaris-Generaal en zijn politieke macht, wijzen ons op een andere belangrijke bepaling van het VN-Handvest, die tot vandaag een beetje onderbelicht is gebleven: en dat is paragraaf 4 van artikel 1.

Artikel 1 gaat over de Doelstellingen van de Verenigde Naties. We treden echt binnen in het hart van het VN-Handvest, van de visie achter de oprichting van de Verenigde Naties.

Laat mij die aan u voorlezen:

1.1 Om de internationale vrede en veiligheid te handhaven en te dien einde: om effectieve collectieve maatregelen te nemen ter voorkoming en verwijdering van bedreigingen van de vrede, en ter onderdrukking van daden van agressie of andere inbreuken op de vrede, en vreedzame middelen toe te passen, in overeenstemming met de beginselen van rechtvaardigheid en internationaal recht en

aanpassing of beslechting van internationale geschillen of situaties die kunnen leiden tot een schending van de vrede;

1.2 Om vriendschappelijke betrekkingen tussen de naties op basis van respect voor het beginsel van gelijke rechten en zelfbeschikking van volkeren te ontwikkelen, en andere passende maatregelen te nemen om universele vrede te versterken;

1.3 Om de internationale samenwerking te bereiken bij het oplossen van internationale problemen van economische, sociale, culturele of humanitaire aard, en bij het bevorderen en stimuleren van respect voor de mensenrechten en de fundamentele vrijheden voor allen, zonder onderscheid naar ras, geslacht, taal of religie;

En artikel 1.4, dat ik onder uw aandacht wil brengen:

1.4 Om een centrum voor de harmonisatie van de acties van de naties te zijn in het bereiken van deze gemeenschappelijke doeleinden.

Bij een eerste lezing ziet de inhoud er nogal voor de hand liggend uit, een "vanzelfsprekendheid". Door de voorbereidende werkzaamheden van de Conferentie van San Francisco, blijkt dat dit artikel het onderwerp was van zeer beperkte discussies en amendementen. Het kwam bijna uit zoals voorzien. Ook besteden veel commentaren op het VN-Handvest zeer weinig ruimte aan deze paragraaf.

Zo weinig aandacht trok inderdaad mijn aandacht.

Voor mij is dit de meest mysterieuze en fundamentele bepaling van het Handvest. Ze bevat een machtig understatement. Het is de enige bepaling die spreekt van "zijn" in plaats van "doen", en bepaalt wat de aard van de Verenigde Naties is. Alle andere gaan over wat de Verenigde Naties moet doen en hoe.

Maar om te proberen de aard van iets te begrijpen helpt niet om de werking ervan beter te begrijpen, hoe het te gebruiken, hoe de mogelijkheden ervan in hun volle omvang te ontketen?

Laat me u iets meer vertellen.

Artikel 1.4 van het Handvest lijkt ons te zeggen dat het, totdat en tenzij een centrum is gemaakt om de acties van de naties te harmoniseren, niet mogelijk is om de uitdagingen uit de voorgaande drie alinea's van hetzelfde artikel effectief aan te pakken, met inbegrip van het veiligstellen van vrede en veiligheid, eerbiediging van de mensenrechten, gendergelijkheid, vriendschappelijke betrekkingen tussen staten en volkeren, en het bereiken van de internationale samenwerking bij het oplossen van internationale problemen van economische, sociale, culturele of humanitaire aard.

Artikel 1.4 lijkt een "conditio sine qua non", een noodzakelijke voorwaarde om resultaten te bereiken.

Daarom lijkt het voeden van een dergelijk centrum een fundamentele prioriteit te zijn die alle aandacht verdient en die de beste kwaliteit vereist en de vaardigheden van alle mensen, die de volkeren van de Verenigde Naties vormen, die van plan zijn om de internationale samenwerking te bevorderen en de mensheid te dienen.

Paragraaf 4 lijkt een interessante sleutel te bieden tot het verder uitdenken en concretiseren van het werk en het functioneren van de Verenigde Naties, de belangrijkste organen ervan, met inbegrip van het Secretariaat en zijn leider, de Secretaris-Generaal, en daarmee nieuwe vormen van internationale samenwerking te bereiken.

In het bijzonder wijst het integraal lezen van de artikelen over het Secretariaat (97-101) en artikel 1.4 erop dat het Secretariaat, en vooral de Secretaris-Generaal, een "harmonizer" van de acties van anderen is. En die acties zijn niet alleen die van de regeringen, maar van "volkeren", dat wil zeggen de mensen en organisaties die wonen en werken in alle Staten ter ondersteuning van vrede, veiligheid, economische en sociale ontwikkeling, humanitaire hulp, mensenrechten, en juiste betrekkingen.

Redenerend naar analogie zijn de Verenigde Naties door de Algemene Vergadering, de Veiligheidsraad en de Economische en Sociale Raad, een mechanisme voor het bevorderen, katalyseren en manifesteren van de wil die

op zichzelf werkt als een "harmonizer" van de acties die naties te nemen hebben in het bereiken van het algemeen welzijn. De Verenigde Naties is een katalysator van de wil tot goed. Daarom is het belangrijk om doelgericht te bestuderen hoe wil werkzaam is, onder meer door groepen, en om dit doel is er een zeer interessant boek van Roberto Assagioli genaamd "De Daad van de Wil".

In het bijzonder, een gezamenlijke lezing van de artikelen over het Secretariaat (97-101) en artikel 1.4 stelt voor dat het Secretariaat, en vooral de Secretaris-Generaal, een instrument is van deze "harmonisering" van de acties, die vervolgens door anderen worden uitgevoerd. En de acties zijn niet alleen die van de regeringen, maar van 'volken', dat wil zeggen de mensen en organisaties die wonen en werken in alle staten ter ondersteuning van vrede, veiligheid, economische en sociale ontwikkeling, humanitaire hulp, mensenrechten, en rechts relaties.

Het is van cruciaal belang om na te denken over, en te begrijpen wat dit centrum voor de harmonisatie van acties en de kenmerken ervan betekent; wat het inhoudt en vereist; hoe het wordt geacht te functioneren; en hoe de verschillende belanghebbenden, zoals vertegenwoordigers van staten, NGO's en het bedrijfsleven hebben te handelen; en hoe dit het werk van de VN-ambtenaren conditioneert en vormgeeft.

Met andere woorden: zijn de personen die in verschillende hoedanigheden deelnemen en bijdragen aan het werk van de Verenigde Naties gebonden aan iets specifiek in het licht van wat Artikel 1.4 zegt? Wanneer men bijdraagt aan het werk van iets waarvan wordt verondersteld dat het de acties van de naties met elkaar in overeenstemming brengt voor het algemeen welzijn, moet hij of zij dan iets bijzonders of op een bepaalde manier doen? Hoe moet hij of zij het werk benaderen? Hoe moet hij of zij zich, ook op persoonlijk vlak, voorbereiden?

Onderdeel van dergelijke processen te zijn vereist niet alleen de beste professionele prestaties, maar legt ook een enorm beslag op het individu als persoon, in termen van zelfbeheersing, echte vooroordelen en vooringenomenheden, ruimdenkendheid, etc..

Het lijkt mij dat dit centrum, dat fysiek kan worden vertegenwoordigd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zijn raden, ondergeschikte organen en kantoren zeker niet hiertoe beperkt blijft. Het moet verder gaan dan een kantoorruimte en een set procedures voor politiek overleg en onderhandelingen.

En het is waarschijnlijk niet toevallig dat Hammarskjöld een Meditatieruimte wilde in het New York-hoofdkwartier.

5. Dag Hammarskjöld's Ethiek ten aanzien van Internationale Ambtelijke Diensten

Wat is de rol van de VN-ambtenaren in dit scenario? Wat is hun bijdrage aan de "Actie van de Wil" van de Verenigde Naties?

Dag Hammarskjöld verwoordde en demonstreerde tijdens zijn 8 jaar in het bureau voortdurend de mogelijkheden van uitvoerende aard van de Verenigde Naties, met inbegrip van de functies van de Secretaris-Generaal.

Zijn werk ging een lange weg, maar het is duidelijk een onafgemaakte zaak. Meer werk ligt op ons te wachten om het potentieel van de functie van de Secretaris-Generaal voor internationale samenwerking verder te ontfouwen.

Hammarskjöld was zich ervan bewust dat de VN-ambtenaren dienstbaar zijn aan het succes van de internationale samenwerking en de resultaten ervan. Hij bevestigde "De essentiële rol van een internationale civiele dienst in een onherroepelijk onderling afhankelijke wereld".

Echter, de VN-ambtenaren moeten "te vertrouwen zijn" om te worden "belast" met deze verantwoordelijkheid. Het is om deze reden dat Hammarskjöld hard werkte om de onafhankelijkheid en neutraliteit van de Secretaris-Generaal en het Secretariaat, en hun "internationale verantwoordelijkheid" te verwoorden en te demonstreren, in tegenstelling tot "intergouvernementele" verantwoordelijkheden. VN-ambtenaren zijn dienstbaar en zij zijn niet alleen verantwoording verschuldigd aan de Lidstaten, maar ook aan andere belanghebbenden.

In zeker opzicht hielp Hammarskjöld niet alleen in de praktijk de mogelijkheden en functies van de Secretaris-Generaal te definiëren en te laten zien, evenals de mogelijkheden en functies van de Verenigde Naties, maar toonde hij ook het potentieel en de functies van de internationale samenwerking aan.

Het was absoluut een stille revolutie, of beter: evolutie, die hij en zijn collega's met visie, vastberadenheid en doorzettingsvermogen bevorderde.

Om Dag Hammarskjöld en zijn rol als secretaris-generaal beter te begrijpen, is het zeer nuttig om ter vergelijking zijn persoonlijke en spirituele dagboek "Markings" en zijn openbare toespraken te lezen, ook die van de bijeenkomsten van de Algemene Vergadering van de VN en de Veiligheidsraad.

Voor mij was het een eyeopener. De ethische persoon van "Markings" gecombineerd met de politieke functie van de Secretaris-Generaal, de "harmonizer" genoemd in artikel 1.4 van het VN-Handvest. Ethiek en internationale civiele dienst vielen in mijn ogen samen: Ethiek in actie.

Een heel concreet voorbeeld dat ik zou kunnen proberen te imiteren in mijn werk.

Er zijn drie passages die voor mij een soort samenvatting vormen van zijn leiding:

De ambtenaar is er om, zagezegd van binnenuit, degenen die de besluiten nemen die vormgeven aan de geschiedenis te helpen. Hij moet - zoals ik het zie - luisteren, analyseren en leren om volledig de werkzame krachten te begrijpen en de belangen die op het spel staan, zodat hij in staat is om het juiste advies te geven wanneer de situatie daarom vraagt. Denk niet dat hij slechts een passieve rol bij de ontwikkeling heeft. Het is een zeer actieve. Maar hij is actief als een instrument, een katalysator, misschien een inspirator - hij dient.

... De kwaliteiten die dit vereist zijn alleen maar die waarvan ik het gevoel heb dat we ze vandaag allemaal nodig hebben: doorzettingsvermogen en geduld, een stevige grip op de realiteit, zorgvuldige maar fantasierijke planning, een helder bewustzijn van de gevaren, maar ook van het feit dat het lot is wat wij ervan maken en dat de veiligste klimmer degene is die nooit vraagtekens zet bij zijn vermogen om alle moeilijkheden te overwinnen.

Bovendien,

De gewichtigheid die wij meedragen ... is uitsluitend gebaseerd op vertrouwen in onze onpartijdigheid, onze ervaring en kennis, onze volwassenheid van oordeel.

En verder, sprekend over neutraliteit en zelfbewustzijn,

De internationale ambtenaar moet zichzelf zo streng mogelijk observeren. Hem wordt niet gevraagd om neutraal te zijn in die zin dat hij geen sympathieën en antipathieën moet hebben, dat er geen belangen mogen zijn die grenzen aan zijn persoonlijke capaciteit of dat hij geen ideeën of idealen mag hebben die belangrijk voor hem zijn. Maar wel wordt hem gevraagd zich volledig bewust te zijn van die menselijke reacties en zichzelf nauwgezet te controleren, zodat ze zijn daden niet kunnen beïnvloeden. Dit is niet uniek. Heeft niet iedere rechter professioneel dezelfde verplichting?

Als de internationale ambtenaar zelf weet vrij te zijn van dergelijke persoonlijke invloeden in zijn acties en uitsluitend geleid wordt door de gemeenschappelijke doelstellingen en regels die daarvoor vastgesteld zijn door de organisatie die hij dient en door erkende rechtsbeginselen, dan heeft hij zijn plicht gedaan, en dan kan hij de confrontatie met de kritiek aan die zelfs dan onvermijdelijk zal zijn. ... En als integriteit in de zin van respect voor de wet en respect voor de waarheid, welke kant hij op moet, hem in posities van conflict met een of ander belang drijft, dan is dat conflict een teken van zijn neutraliteit en niet van zijn falen om de neutraliteit in acht nemen - dan ligt het in het verlengde van zijn taken als internationaal ambtenaar, en is het niet in strijd daarmee.

6. Ontwikkende Internationale Samenwerking

Gemachtigd door deze ethiek dook Hammarskjöld in de intergouvernementele betrekkingen en werkte actief om ze te transformeren van co-existentie naar internationale samenwerking volgens de visie en de voorschriften van het Handvest van de Verenigde Naties.

Ik wil dit benadrukken: een verschuiving van "intergouvernementele relaties" en "coëxistentie" naar "internationale samenwerking", die kan worden omschreven als "relaties die een planetair plan dienen dat geïnspireerd is door een gemeenschappelijk doel". Dit is geen kleinigheid. Dit is iets dat niet over het hoofd gezien mag worden.

In 1945 was de eerste keer ooit, althans, in de geschreven geschiedenis, dat de mensheid via enkele visionaire en pragmatische dienaren zo'n toezegging op planetaire schaal deed: een verbintenis tot internationale samenwerking voor ontwikkeling.

Wat dit betekent en wat het met zich meebrengt is echter geen welomschreven iets, het is werk in uitvoering.

We zitten in een overgang naar een "constitutioneel systeem van internationale samenwerking". Het woord "grondwet" moet mensen niet afschrikken of bij hen een gevoel van verstarring veroorzaken. Inderdaad, "het institutionele systeem" vervat in het Handvest heeft reeds de capaciteit laten zien om te innoveren, vergelijkbaar met een organische aanpassing aan behoeften en experimenten. Constitutioneel in de zin van gebouwd op de beginselen van de rechtsstaat in de breedste zin.

Het nemen van de leiding van het VN-Handvest, de ontwikkeling en codificatie van het internationaal recht heeft sterk bijgedragen aan de definitie van de parameters van gedragingen die een coöperatieve aanpak zouden kunnen vergemakkelijken. De plicht om samen te werken is een gevestigd beginsel van het internationale recht. Internationaal humanitair recht heeft gedefinieerde normen voor juiste menselijke verhoudingen. Internationaal milieurecht en de ramppreventie begeleiden mensen om een betere relatie met Moeder Aarde en haar andere rijken te hebben.

Parallel aan de ontwikkeling van het internationaal recht zijn er technische samenwerkingsprogramma's ontwikkeld, is een plan van acties goedgekeurd en werden initiatieven genomen met als doel het transformeren van woorden in verandering ten goede.

De snelheid of de gladheid van een dergelijke overgang naar een "constitutioneel systeem van internationale samenwerking" is niet afhankelijk van het Handvest, veeleer van het bewustzijn van de mens om zulk een ruimere dimensie volledig te begrijpen, te omarmen en te belichamen; een die verder gaat dan het individu, de groep, nationale en zelfs regionale belangen. Het is vooral een oefening van bewustzijns-gymnastiek!

Door samenwerking, krijgt het "algemeen belang" voortdurend nieuwe inhoud en betekenis, en de SDGs vormen slechts het meest recente voorbeeld. En het nieuwe algemeen welzijn vereist op zijn beurt een voortdurende verdere ontwikkeling van de vormen van samenwerking.

De samenwerking voor het algemeen welzijn van de mensheid vereist de compromisloze inzet en het beste dat elk land kan uitdrukken en bieden - een "nieuwe nationalisme", zoals Hammarskjöld het noemde.

Principes als "nationaal belang", "binnenlandse rechtsmacht" en "zelfbeschikking" vragen om een nieuwe betekenis en interpretatie. Deze principes kunnen niet meer worden misbruikt om zich te rechtvaardigen en egoïstisch gedrag en ontsnappingen uit afgesproken kaders te bestendigen. Zij zijn essentieel om de groei van het potentieel mogelijk te maken dat elk land kan en moet bijdragen aan de gezamenlijke inspanningen voor de realisaties van de gemeenschappelijke uitkomsten uitgedrukt in het VN-Handvest. Alleen met deze betekenis en bedoeling moeten ze worden ingeroepen en gerespecteerd, omdat ze hulpmiddelen zijn voor een steeds betere mondiale samenwerking.

Ook de ethische dimensie van de internationale samenwerking wordt steeds duidelijker - het "Laat niemand achter" van de SDGs is een betekenisvolle uitdrukking.

Vorig jaar gebeurde iets wat vooral van belang is: vier grote overeenkomsten die als geheel grotendeels coherent zijn werden bereikt: het Sendai Kader voor Ramppreventie, de Addis Abeba Actie Agenda over de

financiering van ontwikkeling, de 2030-Agenda voor duurzame ontwikkeling en haar doelstellingen inzake duurzame ontwikkeling, en de Overeenkomst van Parijs met betrekking tot de Klimaatverandering. We zouden ze hiërarchisch gestructureerd kunnen noemen met de 2030-Agenda en de SDGs aan de top.

Naar mijn mening is dit een belangrijke mijlpaal: als ik me niet vergis is dit de eerste keer dat we zo'n holistisch overeengekomen plan met een planetaire scope hebben. Natuurlijk kunnen we nog uren discussiëren of ze goed genoeg zijn, en het is belangrijk om dat te doen om aanpassingen in de daaropvolgende handelwijze in te voeren. Maar waar ik graag de nadruk op wil leggen, is dat we in staat zijn geweest om te komen tot een planetair plan, een plan met een planetaire schaal.

Het is nog nooit gebeurd in de geschiedenis van de mensheid. Het is iets groots. Ik denk dat dit een nieuwe pagina in de internationale samenwerking heeft opengeslagen.

De Verenigde Naties hebben bijgedragen aan landen bij het bereiken van dit resultaat. En zij zullen tijdens de invoering een grote rol blijven spelen bij het harmoniseren van de acties van de naties.

De Verenigde Naties heeft essentieel bijgedragen aan landen in het bereiken van dit resultaat. En het zal een grote rol blijven spelen bij het harmoniseren van de acties van de naties in de uitvoering.

Het is beslist een ongelooflijke kans aan de realisatie waarvan we allemaal moeten bijdragen.

7. Conclusies

In navolging van Hammarskjöld is het belangrijk dat VN-personeel, afgevaardigden, het maatschappelijk middenveld, het bedrijfsleven en anderen die op verschillende manieren deelnemen aan verdere internationale samenwerking en de "harmonisering van de acties van de naties in de verwezenlijking van de gemeenschappelijke doeleinden" nadenken over de internationale dienstverlening die geleverd moet worden, alsmede over de rol van de Verenigde Naties in het licht van de beginselen van het VN-Handvest, met inbegrip van artikel 1.4.

Het is een essentiële investering om dit te doen.

"Misschien zal een toekomstige generatie, die de uitkomst van de huidige inspanningen kent, er met enige ironie naar kijken. Ze zullen zien waar we rommelden en ze zullen het moeilijk kunnen begrijpen waarom we de richting niet duidelijker zagen en consequenter naar het aangegeven doel werkten. Zo zal het altijd zijn, maar laten we hopen dat ze geen redenen zullen vinden om ons te bekritisieren vanwege een gebrek aan die combinatie van standvastigheid ten aanzien van het doel en de flexibiliteit van de aanpak die als enige de garantie geeft dat de mogelijkheden die we aan het verkennen zijn tot het uiterste zullen zijn getest. Werken aan de rand van de ontwikkeling van de menselijke samenleving is werken op de rand van het onbekende. Veel van wat er tegenwoordig wordt gedaan zal op een dag van weinig nut blijken te zijn geweest. Dat is geen excuus voor het falen bij het naar beste weten handelen en de grenzen ervan erkennend, maar vertrouwend op het uiteindelijke resultaat van de creatieve evolutie waarin het ons voorrecht is om samen te werken".

Dank u.

* * *

De VN, Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen (DOD) en Menselijke Waarden – een zich ontwikkelend proces

Vita de Waal

Beste vrienden en collega's, beste reizigers op het Pad,

We kregen zonet twee inspirerende voordrachten en ik wil niet trachten om de voortreffelijkheid van onze voorgaande sprekers te evenaren. Voor er mee te beginnen wil ik echter Lucis Trust en Wereld Goede Wil bedanken om deze dag bij de Verenigde Naties te organiseren, en om me uit te nodigen enkele inzichten met u te delen. Ik kijk er naar uit om u op een korte reis mee te nemen door enkele van de domeinen van de werking van de Verenigde Naties en trachten te herkennen wat er ons door middel van hun werk en de tevoorschijn komende waarden wordt onthuld.

De Verenigde Naties

Mijn voordracht zal voornamelijk over het werk van de Verenigde Naties gaan en van uit dat standpunt zien of we de waarden kunnen aangeven die in ons collectief bewustzijn worden opgenomen. Ik ben er zeker van dat de meeste onder u de eerste regel van het Handvest van de Verenigde Naties kennen: "Wij, de Volkeren van de Verenigde Naties, vastbesloten ...". Wel, deze regel is spijtig genoeg nog geen werkelijkheid geworden want het is nu nog: "Wij, de lidstaten van de Verenigde Naties, vastbesloten ...". Doch kunnen we de naties echt de schuld geven? Zijn de naties niet de uitdrukkingen van de mensen die ze vertegenwoordigen, en zijn zij niet de weergave van hun nationale collectieve evolutie?

D.K. zegt ons dat ... *de krachten van wederopbouw, in beweging gezet in 1945, samenhangen met het Wils-aspect der goddelijkheid en gekanaliseerd worden in de Algemene Vergadering*. Het Handvest van de Verenigde Naties fungeert als een blauwdruk voor de mensheid waaraan alle 193 naties meewerken, en zodoende bevat de VN een collectief Plan voor de mensheid.

De Lidstaten die aan zulk Plan werken zijn jammerlijk ver van *verenigd* en ver van akkoord over de gemeenschappelijke doelstellingen. Zij hebben een groot aantal politieke agenda's, waarvan enkelen het nieuwe denken weerspiegelen terwijl anderen gevangen zitten in voorbijgestreefde standpunten. De grote uitdaging is een gezamenlijke basis onder de leden te vinden door het goede voor het geheel voor kleine belangen van de lidstaten te plaatsen en om oplossingen te vinden die allen ten goede komen. De werkelijkheid van de *verenigde* naties is nog een veraf gelegen doel, daar de landen trachten zichzelf te bevrijden van het dienen van de eigen belangen zodat ze zich misschien kunnen aansluiten bij de *familie* van naties en bijdragen om een nieuw en gemeenschappelijk doel voor de gehele mensheid te smeden.

Als we naar de Verenigde Naties kijken als een weerspiegeling, zij het een zeer onvolledige weerspiegeling, van een goddelijk Plan, zouden we dan in staat zijn te begrijpen waar wij als mensheid vandaag naar toe gaan? Laten we trachten dit te doen.

Ik heb hier een tabel van gelijkenissen met verschillende waarden doch ik ben er zeker van dat we allemaal er nog aan kunnen toevoegen.

Gelijkenissen

God / Plan	Openbaring	Uitdrukking
Een	Tweevoud	Diversiteit
Vader	Moeder	Zoon
Meester	Discipel	Ashram
Boeddha	Leringen	Religieuze Orde
Denkvermogen	Toespraak	Lichaam
Kruin	Keel	Hart
Aum – blauw	Ah – rood	Om – wit
Wil	Liefde	Verlichte activiteit
Algemene Vergadering VN	Kerntaak Vrede – SC	Ecosoc
Hiërarchie	Ashrams	Discipel
VN	Lidstaten	Regeringen

Je kunt ook zien dat een waarde soms van plaats verandert, afhankelijk van waaruit het bekeken wordt. Zij die hologrammen kennen zullen dit concept niet raar vinden. Als je eens tijd hebt en wil puzzelen, zou je uw eigen overeenkomsten kunnen scheppen die zich in uw dagelijks leven voordoen.

De Algemene Vergadering van de VN

In de tabel zie je dat ik de Algemene Vergadering (van de 193 landen) waar de besluiten aangenomen en bezegeld worden, in de zelfde kolom plaats van de Hiërarchie en de Meester, van de ouderen van het ras, van de (goddelijk geïnspireerde) Wil. De Algemene Vergadering verschaft een overzicht en belichaamt de wil van de naties, het gezag voor het te ondernemen werk.

Hoewel de wil tot dienen aanwezig is, toch zullen de uiterlijke omstandigheden, zoals politieke standpunten en krachtmetingen het werk, voor het tot uiting brengen van het oorspronkelijk doel waarvoor de Verenigde Naties werd opgericht, belemmeren. De kleine wil van de naties en van de volkeren staat nog niet op één lijn met dat goddelijk doel dat tot nu toe nog een veraf gelegen doel is.

De Algemene Vergadering (AG) schiep in 2009 hiervoor een Werkgroep om het werk van de Algemene Vergadering nieuwe kracht te geven zodat de AG een waar universeel “parlement van naties” zou worden.

De VN Veiligheidsraad

De Verenigde Naties kwam in 1945 met één hoofdopdracht tot stand: *het behouden van internationale vrede en veiligheid*, om van de wereld een veiliger plek voor allen te maken. Als de voorwaarden voor vrede niet aanwezig zijn, *op dit collectief niveau*, dan zal zich dit in de wereld weerspiegelen en gevoeld worden. De Veiligheidsraad heeft als opdracht de vrede te bewaren, het voorkomen van onenigheid en het bouwen aan de vrede.

Vandaag leven we in een werkelijkheid waarin oorlogen en conflicten toenemen en escaleren in plaatselijke conflicten. We moeten zelfs niet in reïncarnatie geloven om vast te stellen dat wij vandaag de gevolgen uit de fouten van het verleden en heden oogsten en dit vergt zowel individuele als gemeenschappelijke oplossingen. Met de beelden van geweld en lijden die in onze woonkamers binnenstromen is het belangrijk dat onze liefde, ons mededogen, niet belemmerd wordt door de greep die de angst over de mensen heeft, een angst die ons aan banden legt en ons isoleert. In deze moeilijke tijden vergeten we dikwijls dat we verantwoordelijk zijn voor onze keuzes. Laten we ook toe dat de liefde of de angst onze levens regeert? Worden we overheerst door onze eigen angsten en weerspiegelt de Veiligheidsraad deze slechts? In onze ogenblikken van stilte zouden we misschien willen nadenken waar we met onze angsten worstelen en waarnemen zonder oordelen waar de krachtmetingen in ons eigen wezen liggen. Want werkelijk, is de wereld daarbuiten niet slechts een weerspiegeling van onze innerlijke wereld?

Het is droevig om vast te stellen dat de Veiligheidsraad, die opgevat werd als een arena van samenwerking, geworden is tot een arena van confrontatie en ideologie en met een achterhaalde machtsstructuur die een mentaliteit van ‘overwinnaars’, die alle macht nemen, weerspiegelt.

Nergens zijn krachtmetingen nu vanzelfsprekender dan in de Veiligheidsraad, die samengesteld is uit 15 leden van wie er 5 een vetorecht hebben. Het systeem van stemmen in de Veiligheidsraad staat toe dat een-derde van de leden van de Raad (vijf lidstaten) de besluiten eigenlijk te beïnvloeden en de besluiten aan alle 193 Lidstaten op te leggen, zeker omdat volgens het Handvest enkel de Veiligheidsraad de macht heeft om beslissingen te nemen waarbij alle 193 Lidstaten verplicht zijn deze te aanvaarden. De Veiligheidsraad aan de Algemene Vergadering doet ook aanbevelingen voor het benoemen van de Secretaris-Generaal en de aanvaarding van nieuwe Leden voor de Verenigde Naties en, samen met de Algemene Vergadering, kiest de Veiligheidsraad de rechters van het Internationaal Gerechtshof. De Veiligheidsraad heeft veel macht en dikwijls is ze te zeer gericht op haar macht en vergeet dat deze gegeven is om de vrede te bewaren, een vrede die dikwijls vergeleken wordt met de energie van liefde, bijv. de Prins van de Vrede, en het is de basis waarop al het andere gebouwd is. Een uitspraak van Jimmy Hendrix is hier van toepassing: *“Wanneer de macht van de liefde de liefde voor de macht overheerst zal de wereld vrede kennen”*. Dit weerspiegelt zeer duidelijk de grote toetssteen voor de Veiligheidsraad.

De Algemene Vergadering heeft voorgesteld om de discussies die bij de Veiligheidsraad geblokkeerd zaten, voornamelijk door toedoen van 5 lidstaten, te hervormen. Omdat deze blokkade zich in de kern van de opdracht van de VN bevindt verhindert dit ook de grotere oproep om de VN zelf te hervormen.

De Economische en Sociale Raad, ECOSOC

We weten dat onopgeloste problemen tot conflicten leiden en een van de voornaamste prioriteiten van de Verenigde Naties is om *“internationale samenwerking te bereiken inzake internationale problemen die een economische, sociale, culturele of humanitaire aard hebben en om respect voor de mensenrechten en voor de fundamentele vrijheden voor iedereen te bevorderen en aan te moedigen zonder onderscheid van ras, sekse, taal of religie.”*

De Economische en Sociale Raad, in het kort ECOSOC, is het centrale platform om besprekingen te bevorderen, samenwerking tussen landen te versterken, het op een vooruitstrevende manier smeden van een consensus, en het coördineren van de inspanningen om de internationaal overeengekomen doelstellingen te bereiken. ECOSOC is verantwoordelijk voor het opvolgen van de belangrijkste VN conferenties en toppen en kan gezien worden als het belangrijkste centrum van de activiteit van de VN. Het is bij de rest van de wereld eveneens een poort voor een VN partnerschap en deelname door het aanbieden van een uniek algemeen trefpunt voor vruchtbare dialogen tussen politici, parlementariërs, academici, verenigingen, zakenmensen, jeugd en voor meer dan 3200 geregistreerde Ngo's. Vele van de beslissingen die in de Algemene Vergadering genomen worden zijn hier in detail uitgewerkt en naar buiten gebracht.

ECOSOC schiep in 1997 de VN Ontwikkelingsgroep (UNDG) door een consortium van 32 VN agentschappen en groepen, wiens activiteiten voorheen los van elkaar plaats vonden, samen te brengen. De Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen vallen onder het VN Departement voor Economie en Sociale Zaken, en deze maken deel uit van dit consortium.

De samenhang van de Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen (DOD)

De geschiedenis van de DOD gaat terug tot 1972 toen regeringen in Stockholm, Zweden, voor de Milieuconferentie van de VN, samen kwamen. In 1983 omvatte de duurzame ontwikkeling uiteindelijk het idee om *“tegenmoet te komen aan de noden van het moment zonder de mogelijkheden van de toekomstige generaties om aan hun eigen noden tegemoet te komen, in gevaar te brengen.”* Agenda 21 kwam voort uit de conferentie van Rio in 1992 en leidde tot de Millennium Ontwikkelings Doelstellingen. Rio+20 werd in 2012 samengeroepen en leidde tot de noodzaak aan meetbare mikpunten door het bevorderen van duurzame ontwikkeling wereldwijd, de Duurzame Ontwikkelings Doelstellingen (DOD).

De DOD zijn een stel van zeventien ambitieuze “Algemene Doelstellingen” met 169 mikpunten. Laat me ze voor u opsommen: 1) Geen armoede, 2) Geen honger, 3) Goede gezondheid en Welzijn, 4) Hoogwaardig onderwijs, 5) Gelijkheid der geslachten, 6) Zuiver water en sanitair, 7) Betaalbare en propere energie, 8) Goede werkgelegenheid en economische groei, 9) Industriële innovatie en infrastructuur, 10) Verminderde ongelijkheid, 11) Duurzame steden en Gemeenschappen, 12) Verantwoorde consumptie en productie, 13) Klimaatmaatregelen, 14) Het leven onder water, 15) Het leven op land, 16) Vrede, gerechtigheid en sterke instellingen, 17) Samenwerkingsverbanden voor duurzame ontwikkeling.

De 192 landen die dit programma hebben geratificeerd kwamen ook overeen om alternatieven te onderzoeken voor GDP (Gross Domestic Product) als een meetinstrument voor welvaart waarbij het milieu en de sociale factoren meegerekend worden teneinde ‘milieudiensten’ die de natuur levert te taxeren en in rekening te brengen, zoals de koolstof uitstoot en de bescherming van de woonomgeving. De landen herbevestigden ook hun verplichtingen om de subsidies voor fossiele brandstof geleidelijk aan te verminderen. De Secretaris-Generaal van de VN Ban Ki-moon waarschuwde dat er nog geen alternatieven zijn voor de DOD, omdat “er geen Plan B kan zijn, omdat er geen Planeet B is”. Er was eveneens een wijdverspreide consensus dat een ontwikkeling in tegenstelling met een of alle van de DOD zal geblokkeerd worden als het opkomen voor de vrouwen en de sekse gelijkheid niet prioritair worden aangepakt.

Ik wil één persoon vermelden die behulpzaam was om het milieu en duurzame ontwikkeling op de agenda van de VN te plaatsen. Zijn engagement droeg veel bij aan het introduceren van de ecologische waarden en het begrip van duurzaamheid in de gang van zaken van regeringen.

Wat ik persoonlijk in het voorbeeld van Maurice Strong heerlijk vind is dat we geen perfecte mens moeten zijn, noch in bijzonderheid een heilige. Hier hebben we duidelijk een individu met gebreken en zwaktes en met de aandacht gericht op datgene waar de wereld toen nood aan had. Wat hij aantoonde is het belang van het aangrijpen van het momentum (van dienst) wanneer er zich een gelegenheid aandient en deze Maurice Strong deed dit niet een keer, maar bij verschillende gelegenheden.

Maurice Strong is in vele opzichten een controversieel figuur omdat hij een voormalig succesvolle industriële leidinggevende was. In 1971 bracht hij het eerste wereldrapport “de toestand van het milieu” uit (door niet minder dan 152 vooraanstaande experts uit 58 landen) over de toestand van de planeet, *Er is slechts een*

planeet: de zorg en handhaving van een kleine planeet, in voorbereiding voor de eerste VN bijeenkomst over het milieu in 1972. De Conferentie van Stockholm stelde het milieu als een deel van een internationale ontwikkelingsagenda en dit leidde in 1972 tot het vestigen van het VN Milieuprogramma (UNEP) wat het eerste VN agentschap was dat in de derde wereld werd gevestigd, in Nairobi, Kenia. Om dit in perspectief te plaatsen is het zo dat de eerste groene partij in de wereld, de People Party in het Verenigd Koninkrijk, opgericht werd in 1973, en veranderde twee jaar later haar naam tot Ecology Party; terwijl Die Grünen in Duitsland in 1980 opgericht werd.

Strong, als hoofd van UNEP, bracht in 1988, samen met de Wereld Meteorologische Organisatie (MWO), de eerste internationale groep experts bijeen over de *klimaatverandering* en dit leidde tot het vestigen van het Klimaatverdrag van de Verenigde Naties (UNFCCC). Volgend op de rol van Strong in het leiden van het voedselprogramma van de VN in Afrika en verschillende andere VN raadgevende opdrachten, werd hij benoemd tot Secretaris-Generaal van de Conferentie van de VN over Milieu en Ontwikkeling, beter bekend als de Aardetop in Rio in 1992.

Deze top was van groot belang en leidde tot de Agenda 21, de Verklaring van Rio over Milieu en Ontwikkeling, tot de Verklaring over de uitgangspunten voor bossen en wouden, de VN Conventie over Biodiversiteit en het was het begin van het Kyoto Protocol.

Mensenrechten

1992 was ook het jaar waarin het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten (OHCHR) werd opgericht hoewel er reeds sinds 1946 een Commissie over de Mensenrechten bestond en individuen zoals Eleonor Roosevelt deel uitmaakten van het Comité ter voorbereiding op de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens uit 1948.

In 2006 bevorderde Kofi Annan de Commissie over Mensenrechten tot de Raad voor de Mensenrechten en werd van ECOSOC overgedragen aan de Algemene Vergadering. Dit staat symbool voor het toenemen en opnemen van meer verantwoordelijkheid, komende van enkel een van de vele activiteiten van ECOSOC te zijn en zo uitmondend tot het wilsaspect van de Algemene Vergadering, waar de wil van de naties weerspiegelt wordt om de mensenrechten te omvatten.

De Mensenrechten zijn algemeen bekend als zijnde de fundamentele rechten *waarop een persoon als mens inherent recht heeft* en dat geldt voor iedereen. Ze zijn geordend als principes, een eerste groep principerechten (waren de bescherming van het leven zelf en rechten voor politieke deelname), een tweede groep principerechten verwijst naar de economische, sociale en culturele rechten (datgene dat rechtstreeks verband houdt met onze dagelijkse noden om in leven te blijven) en een derde groep principerechten zijn rechten op solidariteit (collectieve rechten in verband met het milieu, vrede en het verband met de rechten van de toekomstige generaties).

Het is belangrijk te vermelden dat Lidstaten soms de stap zetten zoals het geval was met *Het Handvest van Afrika over de Mensenrechten en Volkerenrechten*, het *Banjul Handvest*, dat geratificeerd werd door alle Afrikaanse landen, één uitgezonderd, en in werking trad in 1986. Dit handvest erkende de groepsrechten tot op een hoogte die door geen enkel instrument voor mensenrechten in enig Europees of Amerikaans land wordt geëvenaard. In die zin is het vooruitstrevender, inclusiever omdat het de individuele, collectieve en groepsrechten en derde-generatie mensenrechten erkent.

Dit handvest kent niet enkel rechten toe aan individuen en volkeren, maar omvat ook *verplichtingen* die opgelegd worden, bijv. de harmonie in de familie, dienst aan het geheel, solidariteit, culturele waarden, de moraal en het welzijn van de gemeenschap.

Maar landen plaatsen ook nieuwe standaarden die zelfs derde generatierechten overtreffen! De dieren, planten en andere organismen kregen in 2000 hun rechten op waardigheid, erkend door de Grondwet van Zwitserland (art 120), doch de resultaten van deze maatregel zijn nog niet zeer duidelijk.

Ecuador werd in 2008 *het eerste land in de wereld* om de Rechten van de Natuur in hun grondwet in te voeren. Artikels 10 en 71-74 erkennen de *onvervreembare rechten van ecosystemen om te bestaan en te gedijen*, en geven de mensen de toestemming een petitie in te richten ten behoeve van ecosystemen, en de regering is verplicht om overtredingen van deze rechten te herstellen. De artikels beschrijven een op rechten gebaseerd systeem dat de Natuur, of *Pachamana*, erkent als een rechthebbende entiteit die op zichzelf waarde heeft, los van het gebruik ervan door de mens. Het ecosysteem zelf kan als beklagde optreden.

In Bolivia kwam in 2010 de eerste wet in de wereld er door waarin *aan de gehele natuur gelijke rechten dan die van de mens werden toegekend*. Het beschrijft een wettelijk en ethisch beeld van de rechten van de wereld van

de natuur. De wet beschrijft Moeder Aarde als “... *het dynamisch levende systeem dat gevormd wordt door onzichtbare gemeenschappen van alle levende systemen en levende wezens die onderlinge verbonden zijn, onderling afhankelijk, en elkaar aanvullend, en die een gemeenschappelijke bestemming delen*” daaraan toevoegend dat “*Moeder Aarde beschouwd wordt als heilig in het wereldbeeld van de inheemse volkeren en landen*”. In deze benadering worden menselijke wezens en hun gemeenschappen beschouwd deel uit te maken van Moeder Aarde, door geïntegreerd te zijn in “*Levende systemen, complexe en dynamische gemeenschappen van planten, dieren, micro-organismen en andere wezens in hun milieu, waarin de menselijke gemeenschappen en de rest van de natuur onderling handelen als een functionele eenheid, onder de invloed van klimatologische, fysio grafische en geologische factoren, zowel als de productieve toepassingen en culturele diversiteit van de Bolivianen van beide kunne, en het wereldbeeld van inheemse landen en volkeren, interculturele gemeenschappen en de Afro-Bolivianen*”. Deze bepaling kan gezien worden als een meer inclusieve definitie van ecosystemen omdat het de sociale, culturele en economische dimensies van de menselijke gemeenschappen expliciet omvat.

In Nieuw Zeeland werd in 2012 de Whanganui rivier wettelijk als een persoon met standing verklaard om wettelijke handelingen (via opzieners) te kunnen stellen om haar rechten te beschermen.

We zien hier dat de rechten van de natuur niet in die grondwetten (die het gemeenschappelijke vertegenwoordigt) had kunnen komen tenzij genoeg leden van de menselijke familie werden opgeroepen en klaar waren voor zulk een uitbreiding van de verantwoordelijkheid. Nieuwe waarden zijn nu in ons bewustzijn verankerd en zullen ons *waarde systeem*, niet slechts *enkele* waarden, uitdagen.

We kunnen zien dat de volgende uitdagingen reeds zichtbaar worden: de verantwoordelijkheid voor ecosystemen zodat wij en de andere niet-menselijke levende wezens waarmee we deze planeet *delen* eveneens kunnen gedijen; veranderingen in de manier waarop we ons voeden en hoe we de dieren behandelen, veranderingen in de manier waarop we voedsel telen en de grond en het water behandelen, druppelsgewijze voortdurende kleine veranderingen.

De bovenvermelde voorbeelden hebben reeds op niveau van een land plaats gevonden terwijl het slechts in 2012 was dat de Raad van de Mensenrechten (HRC) een mandaat met uitzonderlijke procedures over het milieu schiep terwijl resolutie A/HRC/33/L.18 over een *Verklaring voor het recht op vrede* pas minder dan twee maanden geleden aangenomen werd. Beide kunnen beschouwd worden als derde generatie rechten en tonen een uitbreiding van de verantwoordelijkheden bij de VN.

Maar door middel van het HRC kunnen we eveneens opmerken dat “Wij de Volkeren” meer en meer een werkelijkheid wordt. A/HRC/33/L.18 is een resolutie over *evenwaardig deelnemen in politieke en publieke zaken* waar de Raad alle landen dringend verzoekt om de volledige, effectieve en gelijkwaardige deelname van alle burgers in de politieke en publieke zaken te verzekeren, en ... om bondig en actiegericht ontwerprichtlijnen voor te bereiden als een stel inlichtingen voor de landen over de effectieve invoering van het recht van deelname in publieke zaken. Zulke deelname in publieke zaken wordt ook *participatieve democratie* genoemd

De Duurzame Ontwikkelingsdoelstellingen “*Laat niemand achterwege*” is eveneens een wens tot zorg voor de andere, om inclusief te zijn.

Een laatste punt: wat belangrijker is om te herinneren is dat waarden in de tijd veranderen en dat waarden zich uitbreiden. Met waarden verbonden is het gevoel van verantwoordelijkheid. Er wordt ons door H.P.B. gezegd dat het gevoel van verantwoordelijkheid een van de eerste tekenen is voor egoïsche beheersing, en naargelang meer en meer mensen onder de egoïsche invloed komen, zullen de voorwaarden in elke afdeling van het leven traag en standvastig verbeteren.

Ver-antwoord-elijkheid betekent in staat zijn om te reageren, klaar te zijn, dat er iets opgevangen wordt, dat er zich iets voorgesteld wordt. Zo reageren de Verenigde Naties inderdaad op de roep om dat Plan dat hen werd toevertrouwd te helpen verwezenlijken.

Ik eindig met u te danken voor onze tijd samen en wens jullie een liefdevol en betekenisvol verblijf in Genève.

* * *

Pauze

* * *

Het begrijpen van de wereld door het bewustzijn

Er zijn twee manieren om de evolutiegeschiedenis van de mensheid te benaderen.

Het eerste deel gaat uit van vormen en beschrijft wat er evolueert in de samenleving, in gedrag, enz. en probeert iets te begrijpen van de mutaties. Deze aanpak is interessant, maar laat onbeantwoorde kernvragen achter, te weten: Waar gaat dit allemaal naar toe? In welke richting gaan we? Wat voor zin heeft het? Zijn we op weg naar een samenleving die zichzelf zal vernietigen? Naar een geweldige samenleving toe? Welke? Niemand weet het en in deze benadering is er geen visie, noch richting.

We kunnen de geschiedenis en de evolutie van de mensheid ook beschouwen vanuit het gezichtspunt van het Bewustzijn, uitgaande van de evolutie van de staten van bewustzijn. En hier wordt perfect duidelijk gemaakt, hoe de mensheid op dit moment leeft, de paradoxale mars die tegelijkertijd leidt naar een beter leven en naar een planetaire verslechtering. Het is ook een manier om te bekijken waar de wereld naar toe gaat...

Deze tweede visie zal ons in staat stellen om een beter inzicht te krijgen in de obsessie van de economische groei, dat het probleem geworden is waarover mensen van de politiek en de economie zich buigen en tegenspreken, sinds het er treurig mee gesteld is. Het ontbreken van groei wordt vaak met de vinger nagewezen als oorzaak vaak van al onze kwalen. Om het weer op te starten, zijn sommigen bereid om generaties arbeiders en het geheel van planetaire hulpbronnen op te offeren.

Welnu, de economische wetenschap vergeet vaak dat het vooral een mensenwetenschap is, en als zodanig sterk afhankelijk is van de evolutie van het menselijk bewustzijn. Wat belangrijk is, is dus enig licht te werpen op de huidige en toekomstige staat van bewustzijn.

Wat zijn de verschillende staten van bewustzijn, die op dit moment op de planeet aanwezig zijn?

Afhankelijkheidsbewustzijn.

Wanneer we naar de mensheid kijken zoals ze nu is, beseffen we dat de mensen die nog niet het mentaal ontwikkeld hebben door scholarisatie, opvoeding, die nog niet “de moderne beschaving” ontwikkeld hebben, in een bewustzijnsstaat leven, die we “**een toestand van instinctieve onderlinge afhankelijkheid**” zouden kunnen noemen. Ik zeg “instinctief”, omdat dit helemaal niet bewust is, er helemaal niet over nagedacht wordt, het gaat vanzelf, het is een evidentie die uit een ver verleden overgeërfd is.

Voor deze samenlevingen is er niets afgescheiden of onafhankelijk. Er is een onderlinge afhankelijkheid tussen de mens en de natuur, waar niemand aan kan ontkomen. Op geen enkel moment zou het idee bij hun opgekomen zijn om zich van de natuur los te maken, om zich superieur te voelen. Zij respecteren die, verwoesten niets; zij voelen zich een integraal deel van dit milieu. Zij zijn dragers van die wijsheid, die wij vergeten hebben. Wij gaan bekijken waarom. Deze samenlevingen doen ons dromen. We zien er een verloren paradijs, een natuurlijke wijsheid, een rust van leven die ons doet afvragen over een eventuele terugkeer naar de bronnen...

De keerzijde van dit bewustzijnstype is, dat er nog geen individualisering heeft plaatsgevonden. Er is noch onafhankelijkheid, noch autonomie. Het potentieel van de persoonlijkheid is nog niet ontwikkeld. Iedereen bestaat ten opzichte van zijn stam, het volk, met betrekking tot gewoontes. Iedereen bevindt zich in **een afhankelijkheidsbewustzijn**, door het feit dat hij altijd van iemand afhankelijk is: van een opperhoofd, van een stam, van een familie, van gewoontes, van een plaats enz. Er is altijd een geaccepteerde afhankelijkheid, iedereen heeft een plaats, een rol, en onderwerpt zich aan voorouderlijke wetten, zonder een individualiteit te kunnen laten gelden die tegen tradities zou indruisen.

Deze staat van bewustzijn gaat voorbij aan de vragen die de groei betreffen. Die is buitengewoon zwak en langzaam. De economie is voornamelijk gericht op het overleven en een geleidelijke verhoging van het minimum comfort. Deze populaties zijn meestal gericht op de landbouw, de jacht of de visserij voor hun levensonderhoud.

Onafhankelijkheidsbewustzijn

Hoe meer een samenleving zich mentaal ontwikkelt door scholarisatie, hoe meer de personen zich beginnen te individualiseren en met tradities te breken.

De instinctieve onderlinge afhankelijkheid met de natuur maakt plaats voor een exploitatie; de solidariteit wordt “ieder voor zichzelf”, competitie, het egoïsme neemt op alle gebieden toe.

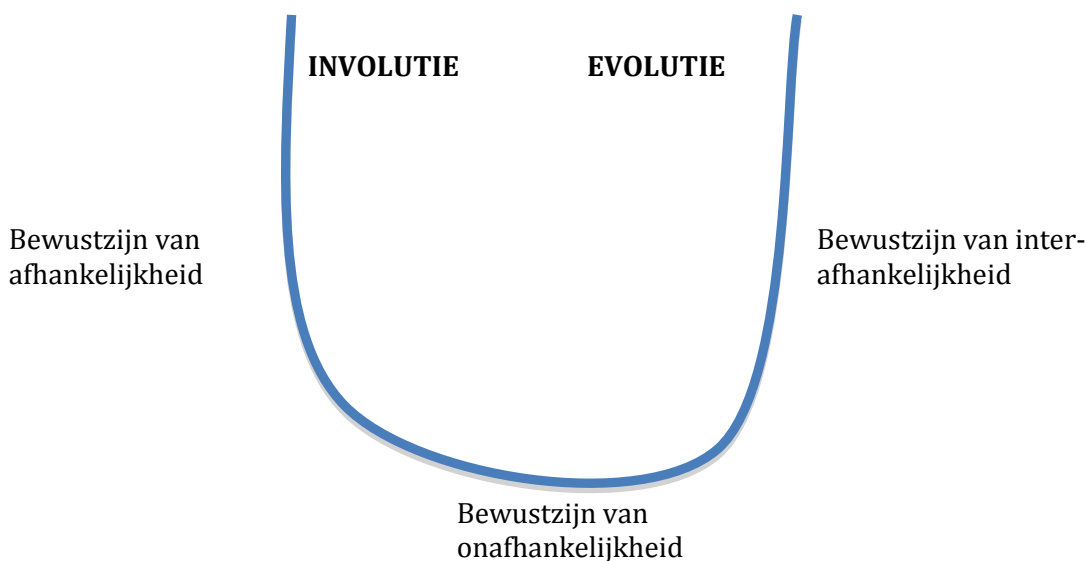
Deze constructie van het IK brengt ons geleidelijk aan naar de onderkant van de curve van involutie-evolutie, tot het moment waar we een staat van onafhankelijkheid, autonomie, volledig bevestigd en bewust gaan bereiken.

"Ik, echt ik, ik besta en ik doe in mijn leven wat ik wil, met wie ik wil, wanneer ik wil en ik hoef aan niemand rekenschap af te leggen"!

Deze bewustzijnstoestand ontwikkelt de eigen belangrijkheid en de gevoelde behoeften. De liefde voor de rijkdom, macht, de belangrijkheid die aan het plezier van de consumptie wordt gegeven, worden overheersend. De persoonlijkheid verleent ondernemerskwaliteiten: het liberalisme wordt de regel. Het resultaat ervan is onze zogenaamde "moderne" maatschappij. Een maatschappij van rijkdommen die hoe langer hoe meer slecht verdeeld worden, zonder onderscheid gebruik makend van alle planetaire middelen. De groei wordt een fundamenteel dogma waarvoor men zich dient te buigen. Dat is de sleutel van onze beschaving!

Dat ziet eruit als een val en een degradatie van de maatschappij.....

Wij kunnen dit beschouwen als een involutie, een constructie van de persoonlijkheid, een geleidelijke verschuiving van een collectief bewustzijn naar een individueel, individualistisch bewustzijn..

Het is mogelijk een curve te tekenen die van links naar rechts gaat om deze beweging van bewustzijn weer te geven.

Het eerste gedeelte van de neergaande curve is de involutie. De mensheid vormt zichzelf lichaam na lichaam door langzaam de instinctieve onderlinge afhankelijkheid los te laten.

Beneden aan de curve, het punt het verst verwijderd van het collectieve, is het individualisme krachtig.

Daarna gaat de curve weer omhoog naar de evolutie en het globale bewustzijn gaat vooruit.

Essentiële verschillen tussen de verschillende bewustzijnstypen.

De personen met een afhankelijkheidsbewustzijn **gaan door met de traditionele waarden van het verleden naar het heden te laten voortduren.** Zij proberen voortdurend de voorouderlijke waarden, de waarden die altijd bestaan hebben, mee te brengen naar het heden.

Dus zo heeft ieder kind de plicht alles goed te leren wat de voorouders, de ouders hem onderwijzen, om op zijn beurt dit onveranderde "patrimonium" op een dag aan zijn kinderen over te dragen.

Daarentegen is het zeer duidelijk dat in het onafhankelijkheidsbewustzijn men zich helemaal niet bezighoudt met het verleden. **Men promoot er de persoonlijke waarden in het heden,** zonder zich zorgen te maken over de toekomst.

Dan vraagt men zich af of dit niet het einde van het verhaal is, het einde van de mensheid, sommigen voorspellen zelfs het einde van de planeet Aarde op korte termijn, gegeven het egoïsme dat slechts doet "toenemen en verfraaien". Terwijl de eerste volkeren de natuur zolang hebben weten te conserveren, is onze individuele bewustzijnsmaatschappij bezig die in korte tijd met grote snelheid te verwoesten.

Gelukkig gaat de curve weer omhoog! Dat is het resultaat van een derde staat van bewustzijn: **een volkomen bewuste onderlinge afhankelijkheid**. Deze onderlinge afhankelijkheid heeft niets van doen met met de instinctieve onderlinge afhankelijkheid, want die sluit een autonoom bewustzijn in. Het zou juist zijn het een **onderling onafhankelijk bewustzijn** te noemen.

Deze bewustzijnsstaat ontstaat geleidelijk door de veelvuldige vragen die het individualisme stelt. Het resulteert in de ontdekking van de ander. Dit kan de Ander in zichzelf zijn, of de andere mensen, de andere rijken.

We beginnen bewust te zijn van elkaar en de noodzaak van leven als een geheel met elkaar verbonden, te beseffen.

We realiseren ons dat het niet mogelijk is om door te gaan met leven alsof we alleen waren. Er zou rekening gehouden moeten worden met dieren, planten, mineralen. Een staat van bewustzijn is bezig in opkomst te komen, die zich opent voor de anderen en die begint te denken en te handelen in termen van samenwerking.

Deze staat van bewustzijn streeft naar het promoten naar het heden van de gevoelde waarden van de toekomst.

Men laat dan geleidelijk aan het egoïsme los voor een globale bewustwording.

Materiële groei wordt geleidelijk opgegeven ten gunste van innerlijke groei. De consumptiemaatschappij is volstrekt twijfelachtig.

Op alle gebieden, van landbouw tot cultuur, van onderwijs tot gezondheid, van geld tot politiek gedrag, wordt alles samen beschouwd, ten dienste van het collectieve.

Dit is wat we in opkomst zien komen in onze huidige samenleving.

Nu komt weer de totale opnieuw ter discussie stelling van de paradigma's van de individuele maatschappij, op dezelfde manier zoals die alle gedrag en geloof van de afhankelijkheidsmaatschappij heeft omvergeworpen.

Kunnen wij er zeker van zijn, dat de curve weer omhoog gaat?

Inderdaad, als wij naar de planetaire schaal kijken, is er een massieve toestroom van personen in het individueel bewustzijn. Dankzij de vooruitgang in het onderwijs overal ter wereld, hebben veel opkomende landen een sterke groei; meer en meer mensen dromen van een consumptiemaatschappij en voegen zich weer bij de onderkant van de curve. Het risico van conflicten over grondstoffen, water, vervuiling, klimatologische veranderingen enz. bedreigen die niet de mensheid? Dreigt de curve niet te veranderen in eindeloze afdaling, als het niet die is van de mensheid zelf?

Vijftig jaar geleden hadden we kunnen antwoorden:

"Velen zijn de voorlopers van de globale bewustzijnsstaat, van de onderlinge onafhankelijkheid, of het nu gaat het om wijzen, filosofen, wetenschappers, politici; maar is de mensheid klaar om hen te volgen? Niemand weet het. Weinig tekenen geven het aan en er is inderdaad gevaar".

Tegenwoordig komt een groeiend deel van onze samenleving geleidelijk aan in deze bewustzijnsstaat van onderlinge onafhankelijkheid. Elke dag zien we de erkenning groeien van de ander, de anderen, uit internationaal, maatschappelijk en ecologisch oogpunt gezien.... Iedere dag zien we door middel van boeken, films, de uitdrukking van een nieuw wereldbewustzijn opkomen.

Pioniers die zich bewust zijn van een nieuwe wereld worden steeds talrijker. Ze tekenen de toekomst uit en geven de te volgen richting aan.

Aan de andere kant manifesteert zich zo'n beetje overal een overdosis van de egoïstische samenleving, van consumptiedogma's en van de ongelijkheidscultuur.

Dit is wat verklaart, dat er zich sinds vijftig jaar een dubbele ontwikkeling ontvouwt.

Steeds meer mensen komen in de onderkant van de curve, terwijl ze een individueel bewustzijn ontwikkelen met alle gevolgen van de consumptie die dat als consequentie heeft en samen betrokken is bij een ander deel van onze samenleving dat met deze bewustzijnsstaat breekt en het beschavingsmodel dat dit inhoudt.

Laten we eens kijken naar de gevolgen op een curve in drie delen.

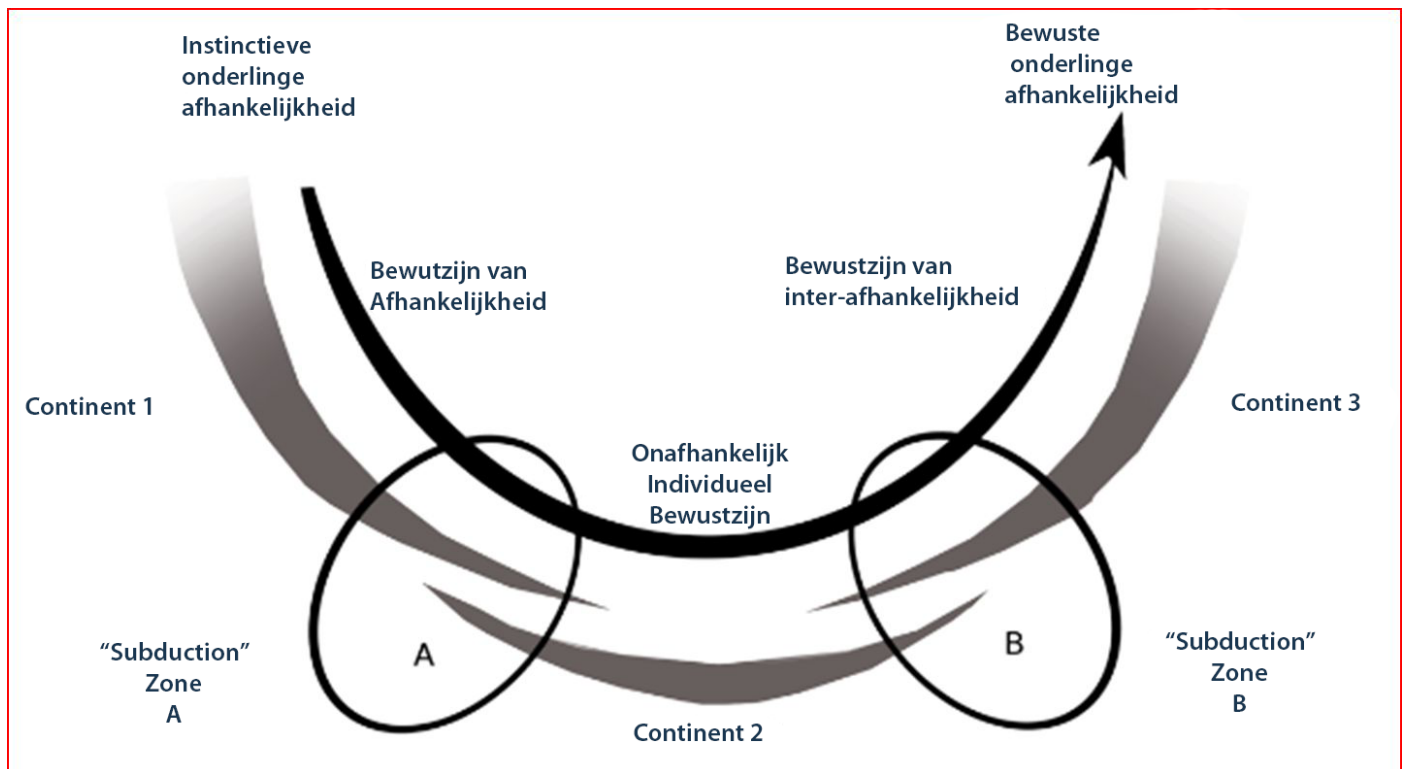
De drie continenten van Bewustzijn

We vinden op deze curve de drie staten van bewustzijn terug die wij gaan vergelijken met drie continenten.

Het eerste continent is het afhankelijkheidsbewustzijn. Verschillende miljarden mensen leven op dit continent, volledig representatief voor die staat van bewustzijn.

Het tweede continent geeft het volle zelfbewustzijn weer, het individuele bewustzijn. Er zijn ongeveer een miljard mensen op dit continent. Ze leven hun leven en hun creativiteit zonder te veel lastig gevallen worden door existentiële vragen.

Het derde continent, dat van het globale bewustzijn, omvat slechts een paar honderd miljoen mensen.

Dit schema verschilt van het eerste doordat het wijst op het overvloeien tussen de drie continenten van het bewustzijn en twee belangrijke gebieden belicht. Ze hebben betrekking op de momenten dat de staten van bewustzijn ingrijpen, zowel in ons als in de maatschappij en in de wereld.

Er is eerst een zone A, overvloeiend tussen afhankelijkheidsbewustzijn en het bewustzijn van de onafhankelijkheid. En een zone B, overvloeiend tussen het individuele bewustzijn en het bewustzijn van onderlinge onafhankelijkheid. Dat zijn waarlijk twee heel belangrijke zones waar zich nogal wat Aardbewoners op bevinden.

U weet dat de continenten volgens de platentektoniek een neiging hebben om over elkaar heen te schuiven, dat aanleiding geeft tot wat wordt genoemd subductiezones, zoals bijvoorbeeld langs de breuklijn van Japan.

Als de continenten regelmatig gleden, zou er minder zorg zijn, omdat het een geleidelijke verschuiving zou meebrengen. Het probleem is dat het niet zo gebeurt! Het hangt vast, het komt beklemd te zitten en plotseling laat het los, waardoor het aan de oppervlakte een aardbeving veroorzaakt. En dus veroorzaken alle subductiezones aardbevingen, vernietiging en 'natuurlijke' rampen die we kennen, met zich meebrengend.

Hetzelfde bestaat vanuit het gezichtspunt van het Bewustzijn. Er zijn drie **continenten van bewustzijn**. Binnen elk van deze "continenten" zijn crises niet erg frequent, doordat elk volledig 'geïnstalleerd' is in zijn bewustzijnsnorm.

Daarentegen gebeurt de overgang van de een naar de ander in overvloeiing, echte subductiezones, die grote beschavingsaardbevingen veroorzaken op het planetaire niveau. Dit produceert crisiszones van grote omvang, zowel binnen een samenleving als binnen een individu.

Zone A en de wereldaardbevingen.

De subductiezone A is momenteel erg actief in de wereld. Het veroorzaakt de meerderheid van de conflicten op de planeet en zal zeer actief blijven zolang de meeste mensen zich nog niet gevoegd hebben bij het tweede bewustzijnscontinent.

Dit geldt voor alle landen waarvan een groot deel van de samenleving zich probeert te bevrijden van de afhankelijkheid van autocraten, van religies, van ongelijke sociale gewoonten en van alles dat zich verzet tegen een vrije uiting van ieders autonomie.

Deze landen zijn ernstig verdeeld tussen aanhangers van religieuze, nationalistische en maatschappelijke tradities en diegenen die pleiten voor individuele vrijheid en gelijkheid van iedereen, ongeacht geslacht of hun wettelijke status.

Dit is des te ingewikkelder daar de subductie tussen de twee bewustzijnscontinenten ook bestaat in de mensen zelf. Er is altijd een moment op zich, waarin traditie en moderniteit in intern conflict komen. Hoe moet men evolueren zonder zijn wortels te verraden? Het is niet eenvoudig!

We zien overal ter wereld wrijving tussen afhankelijkheidsbewustzijn en onafhankelijkheidsbewustzijn. Alle vormen van economisch kolonialisme; de afhankelijkheid van de boeren in India, opgericht door de agrochemie op voedselzaden; de macht van multinationals die beschikken over goedkope arbeidskrachten; de ontvolking van het platteland om de gelederen van de industrie te vergroten enz.

De ontmoeting van deze twee bewustzijnscontinenten laat de tweede telkens meer produceren en een onverzadigbare groei toenemen!

Hoe sterker de aardbeving is, hoe meer die vernietiging creëert. Dit kan leiden tot het einde van een samenleving, het einde van een beschavingsvorm of van een staatsvorm.

Zone B en de wereldaardbevingen

Deze tweede subductiezone vindt plaats tussen mensen die nog steeds in het individuele bewustzijn verkeren en de mensen die overgaan van het algemeen bewustzijn naar globaal bewustzijn.

Deze zone betreft alle vragen van de liberale samenleving die al sinds 150 jaar gesteld worden in de zogenaamde ontwikkelde landen.

Het groeiende bewustzijn van het derde continent vraagt een toename van de kwaliteit van leven en niet van de kwantiteit van het leven; een groei van juiste verhoudingen tussen individuen en niet een paternalisme dat "de enige gedachte" oplegt; rekening houdend met alles dat leeft op Aarde, en niet de uitbuiting en mishandeling van dieren en planten.

De groeicrisis is het resultaat van die ingrijpende verandering binnenin deze wrijvingszone.

De groei betreft alle personen van het tweede continent van het bewustzijn. Daar waar zij in de meerderheid zijn, zal er groei zijn. Daarentegen moeten men zich realiseren, dat wanneer het bewustzijn van onderlinge onafhankelijkheid begint te ontstaan, er slechts een minieme kwantitatieve groei zal zijn!

Het is dringend nodig dat politici zich realiseren dat de groei niet opnieuw zal beginnen. Vanaf nu is het belangrijk om nieuwe consumptiemethoden te promoten te delen en te werken.

Aardbevingen zijn er talrijk, aantasting van de democratie, werkloosheid, de financiële crisis van 2008. Het bankwezen dat op het nippertje werd gered, was slechts een kleine waarschuwingsschok. Maar de aardbeving, de grote aardbeving, "de big one" komt snel naderbij, het is onvermijdelijk.

Net zoals niemand een continentale aardplaat kan stoppen die onder een andere glijdt, zo kan niemand de opkomst van een nieuwe bewustzijnsstaat en de daaropvolgende verdwijning van datgene dat eraan voorafgaat, voorkomen. Het is onvermijdelijk.

Waarom is de verandering niet sneller?

Omdat de zone van het geharrewar en de contradictie ook betrekking heeft op ons innerlijk wezen!

Er is een deel van onszelf dat probeert te denken en te handelen in termen van de groep, in planetaire termen. Maar het is ook onze zo krachtige individualiteit, die nog steeds vastzit aan het emotionele ... Ja, in onszelf zijn er ook tegenstrijdigheden en dualiteiten die regelmatig aardbevingen veroorzaken.

Als we de planetaire evolutie bekijken door de crises van het bewustzijn heen, stelt ons dat in staat de kwantitatieve groeicrisis te begrijpen. Het belicht ook de oorzaken van alle andere crises, of zij nu politiek, religieus, maatschappelijk of ...individueel zijn!

De geschiedenis van de mens, is nogal mysterieus als men alleen maar naar de gebeurtenissen kijkt en wordt pas duidelijker, als het in termen van de evolutie van het bewustzijn wordt ervaren. Het is goed zich hiervan bewust te zijn.

* * *

De Verenigde Naties: Een weerspiegeling van de Wereld en van Onszelf

Judith Hegedus

Elk proces waarbij een idee uitgevoerd wordt is complex. Hoe komen we van denken naar doen? Er is eigenlijk niet zo veel tijd meer vóór 2030. Hoe kunnen we zorgen voor een effectieve uitvoering van de Agenda 2030 of de Doelstellingen inzake Duurzame Ontwikkeling? Het is lovenswaardig dat deze doelstellingen geformuleerd werden en dit is een voorbeeld van de erkenning van onze wereldwijde onderlinge verbondenheid als één mensheid. Het is geen gemakkelijke taak om iets dergelijks te verwezenlijken, maar we kunnen dit doen door het creëren van een verticale afstemming tussen gedachten, woorden en acties voor zowel particulieren als overheden. We hebben ook behoefte aan een horizontale en gerichte afstemming tussen de inspanningen van individuele burgers, de nationale regeringen en de Verenigde Naties. Dit is een taak voor elk lid van de menselijke familie, en voor alle verantwoordelijke nationale overheden. De Verenigde Naties zijn uniek gekwalificeerd als organisatie die het voortouw neemt voor de verwezenlijking van SDGs (Sustainable Development Goals – Duurzame Ontwikkelingsdoelen) en het inspireren van de mensheid. We kennen de gedachten en de woorden al in de vorm van de gepubliceerde 2030 Agenda - we hoeven alleen maar ervoor te zorgen dat de juiste acties volgen, in lijn met de gedachten en woorden. Welke rol hebben individuele burgers, overheden en de VN zelf op een effectieve uitvoering?

Ik werkte 10 jaar geleden als interne managementconsultant op het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York. Het mandaat van mijn kleine eenheid was om de VN-afdelingen, gezien hun mandaten te helpen om efficiënter te opereren op organisatorisch en financieel gebied. Het was een fantastische gelegenheid om de organisatie te leren kennen, hoewel het me vele jaren heeft gekost om de aard van het werk dat ik deed echt te begrijpen, hoe de organisatorische uitdagingen te beheren en er oplossingen voor te vinden. Ik moet toegeven dat ik aan het begin van mijn werk bij de VN dagelijks gefrustreerd werd. Het was gewoonlijk de uitvoering van eigenlijk wel goed ontworpen projecten die niet helemaal of niet snel genoeg slaagde. Mettertijd realiseerde ik me dat dit eenvoudigweg een weerspiegeling is van de wereld waarin we leven: vaak hebben zowel particulieren als overheden agenda's die strikt en nogal zelfzuchtig vastgesteld zijn, regelmatig samen met meer holistische aspiraties op basis van wereldwijde goede wil voor de mensheid als geheel. Soms kunnen beide typen motieven tegelijkertijd aanwezig zijn, sommige zwakker, de andere sterker. Welke kant wint? Het antwoord is: de kant die we bewust versterken. Ieder mens heeft nu een verantwoordelijkheid om het vermogen en de bereidheid te vergroten bij de toepassing van probleemoplossing vanuit een holistisch, onzelfzuchtig perspectief, ongeacht de economische en geografische positie van het individu in het leven. Nationale overheden hebben op hun niveau ook een soortgelijke verantwoordelijkheid, omdat zij de mogelijkheid hebben om de SDGs door middel van hun beleid daadwerkelijk te effectueren.

Wanneer we het hebben over de uitvoering van de SDGs, richten we ons vooral op overheden, particulieren en de civiele sector, maar ook bedrijven zijn erg belangrijk. Bedrijven hebben ook een verantwoordelijkheid om op een duurzamere manier in het belang van het wereldwijde geheel te handelen in plaats van het beperkte doel van het vergroten van de aandeelhouderswaarde ten behoeve van een klein aantal personen te dienen. Maar is er een stimulans om dit nu te realiseren? Waarschijnlijk nog niet, maar we komen er langzaam. Geschoolde leiders van goede wil en met een globale visie uit het bedrijfsleven zullen helaas niet volstaan om de huidige focus te veranderen: we hebben behoefte aan een economisch systeem dat de toewijzing van duurzame middelen beloont, en dat is er nog niet. In plaats daarvan hebben we een mondiaal economisch systeem dat slechts de groei tegen elke prijs beloont. Ik zou dit als een prioriteit willen benoemen om deze nieuwe economie zo snel als we kunnen te creëren. Vaak hebben bedrijven meer middelen tot hun beschikking dan sommige nationale overheden om de verandering te bewerkstelligen. Maar verandering komt sneller dan we denken: tien jaar geleden, toen ik op de Business School zat werd het als een revolutionaire opdracht beschouwd als een van mijn professoren ons in de klas vroeg om een paper te schrijven over hoe je een bedrijf leidt met voordeel voor alle betrokkenen. Dit omvatte leveranciers, medewerkers, investeerders, consumenten en de lokale gemeenschap. Tegenwoordig zijn er met de opkomst van sociaal ondernemerschap, sterke zakelijke geesten die hier iedere dag over nadenken en die bedrijven vestigen die ze leiden in het belang van alle belanghebbenden. Ik denk dat dit ook een nuttige analogie voor de wereld inhoudt: we moeten onze wereld laten draaien ten nutte van de hele mensheid, ongeacht de rollen en functies die door naties vervuld worden.

Sommige mensen zouden dit punt ter discussie willen stellen, maar ik denk dat de Verenigde Naties volledig beantwoorden aan hun vermogen om een forum te zijn waar verschillende landen hun problemen met elkaar kunnen bespreken. Wanneer problemen worden uitgevochten door middel van discussies met woorden,

hebben ze veel minder kans om te worden bestreden door middel van wapens, wat resulteert in het verlies van mensenlevens, hoewel dat laatste nog steeds gebeurt. Maar hoe kan de VN op de meest effectieve wijze het voortouw nemen voor de uitvoering van Agenda 2030? Moet dat? De VN van vandaag is vooral de VN van de regeringen: vaak zien overheden deze als een plek om ten koste van andere landen meer politieke en economische invloed op het wereldtoneel te bemachtigen. Ze moeten allemaal begrijpen dat dit geen nulsomspel (geen-winst-geen-verlies) is. In plaats daarvan bieden de Verenigde Naties een forum waar we allemaal kunnen beginnen met anders denken in het belang van de mensheid. Nogmaals, beide perspectieven zijn op hetzelfde moment aanwezig: de VN als een plaats van internationale samenwerking, of de VN als een plaats om te vechten voor stukken van een nul-som, een beperkte taart? Ik hoop dat mijn vroegere collega's bij de VN echt de eerstgenoemde positie kunnen versterken en helpen om de organisatie in dat spoor te houden. De waarheid is dat door samen te werken met anderen en zich te concentreren op de voordelen voor iedereen, we de resultaten kunnen veranderen, dus is het nooit echt een nulsomspel. Dit geldt op individueel, nationaal en mondiaal niveau.

Het is zeer belangrijk om de verwachtingen duidelijk te stellen: De VN bestaat niet om rechtstreeks de problemen van landen op te lossen. Op het eerste gezicht worden die problemen eigenlijk versterkt wanneer men de organisatie bekijkt, omdat ze voor iedereen openlijk te zien zijn. Ik schrijf mijn eerste frustratie als nieuwe medewerker aan de VN mede hieraan toe. Ik herinner me dat ik dacht: waarom kunnen we niet gewoon de budgetten opnieuw inrichten, rollen toewijzen en dingen laten gebeuren, zoals we dat in enige andere publieke of private organisatie zouden doen? De waarheid is dat echte verandering alleen bottom-up op een duurzame manier plaats kan hebben, nooit top-down. Dit is per definitie een rommelig gebeuren omdat het ook het complexe proces van consensus bouwen omvat en dit de uitvoering uiteraard iets vertraagt. Maar we moeten de VN de leiding laten houden: de VN is de enige wereldwijde organisatie met het mandaat en de mogelijkheid om echt effectief veranderingsprocessen voor de wereld te leiden. Het kan de bottom-up veranderingsprocessen versnellen door kwesties onder de aandacht te brengen, informatie te delen en anderen op te leiden. De 21^e-eeuwse technologieën zijn zeer doeltreffende instrumenten hiervoor - de andere kant van de medaille is dat ze net zo gemakkelijk haat kunnen verspreiden. Nogmaals, het is aan ons: wij kiezen welke informatie we willen delen met anderen.

De werkelijke betekenis van de SDGs is dat ze een kans bieden om bottom-up, duurzame verandering te wettigen – we hebben al een consensus over de doelen in gedachten. Dat is het mooie van dit moment: door een mentale consensus over de SDGs te hebben en door het overleg van alle landen, hebben we een goede kans dit te laten gebeuren en deze verandering zal niet te vroeg komen - daarom zal zij duurzaam zijn en een blijvend effect hebben.

Als de VN de wereld zoals die nu is weerspiegelt, moeten mensen bepaalde kenmerken per definitie in hun dagelijkse leven laten zien zodat de VN beter en efficiënter kan functioneren. Misschien is dit de manier om een begin te maken met de echte hervorming van de VN? We moeten eigenlijk de manier waarop we ons als individuen gedragen hervormen voordat wij dat van anderen verlangen. Echter, er moet een parallel met overheden zijn: wij als individuen kunnen en moeten om gedragsverandering vragen, maar ik denk pas nadat we eerst individueel verandering tot stand brengen. Verandering in individueel gedrag is de echte basis voor elke blijvende verandering in de wereld. Zoals Gandhi zei: "Wees zelf de verandering die je wilt zien in de wereld". Het is heel belangrijk om bewuste keuzes te maken over dingen die we als individuele burgers onder controle hebben. Maar individuele verandering is niet genoeg, het is pas de eerste stap: een noodzakelijke maar niet voldoende voorwaarde om verdere vooruitgang en de succesvolle uitvoering van de SDGs te waarborgen.

Het is voor ons individueel als wereldburgers de moeite waard om over de volgende vragen na te denken:

Wat is mijn motivatie? Werk ik voor het welzijn van de mensheid in de holistische zin, ongeacht mijn positie in het leven? Toon ik op een praktisch niveau goede wil aan anderen? Of ben ik bezig om zo veel mogelijk materiële bezittingen, of invloed te verwerven voor mezelf?

Tracht ik te veranderen door anderen te onderdrukken en te beconcurreren, of door samen te werken? Handel ik in de geest van eenheid in plaats van verdeeldheid, zaken beziend vanuit het perspectief van alle betrokkenen?

Wat betekent delen op praktisch niveau? Hebben we allemaal de plicht om wat we hebben te delen met anderen? In welke mate? Denk ik bewust na over wat ik als individu voor mezelf nodig heb, en hoeveel daarvan? Geloof ik waarachtig dat al mijn medemensen recht hebben op economische zekerheid?

Heb ik een goede kijk op de vaardigheden die ik bezit, die nuttig kunnen zijn voor de wereld? Kan ik onthecht naar mezelf kijken om dit te evalueren? Ik denk dat het kenmerk van het tijdperk waarin we leven is dat goede wil alleen niet voldoende is om effectief te zijn, noch bij individuen noch bij naties. We hebben behoefte aan actieve vaardigheden om resultaten te leveren die de goede wil aanvullen. Een vrijstaande houding die uitkomsten onderzoekt is van essentieel belang, en we zouden allemaal profiteren van het cultiveren hiervan, evenals de mensheid als geheel. Bij de uitvoering van de SDGs zal het bij nationale beoordelingen zeer belangrijk zijn om de vraag te stellen: werkt het? Welke resultaten zien we?

Een andere belangrijke vraag is verantwoording. Moet ik mezelf evenals mijn regering verantwoordelijk voelen? Moet ik voltooien wat ik me voorgenomen heb? Als ik iets niet gedaan heb, wat was dan de reden? Hoe beïnvloedde het anderen?

Ik zou ook graag de rol van angst noemen in ons leven als individuele burgers. Vaak weerhoudt vrees ons van verandering ten goede. Dit geldt in verschillende mate voor individuen, maar nog meer voor regeringen. Er is zeker sprake van traagheid in grote organisaties. Gevestigde politici zijn zelden de natuurlijke aanjagers van verandering. Angst kan ons vaak weerhouden van het maken van de juiste keuze. Wij vrezen te verliezen wat we al hebben en met het onbekende te moeten leren omgaan. Zelfs als we mentaal begrijpen dat verandering beter is, vinden we het emotioneel moeilijk ons te committeren aan de verandering. Dit is heel natuurlijk, maar hebben we de angst echt nodig? Houdt hij ons niet vast? Maken we van onszelf geen gevangenen als we toestaan dat de angst onze besluitvorming domineert? Tegelijkertijd moeten we erkennen dat angst natuurlijk is. Er zijn vaak zeer sterke psychologische redenen waarom we ons in de eerste plaats comfortabel voelen bij mensen zoals wijzelf bijvoorbeeld, of binnen onze eigen cultuur. Toch moeten we de angst overwinnen door ons bewust te worden van de factoren die deze bepalen. Verantwoordelijke overheden en opiniemakers moeten mensen helpen met hun angsten om te gaan, ze niet aan te wakkeren en te exploiteren. Kunnen we managementcursussen in verandering geven voor burgers, op de manier waarop organisaties deze voor hun werknemers organiseren? Dit zou een mooie taak voor het onderwijs kunnen zijn.

Het tegenovergestelde gevoel van angst is eigenlijk liefde: het soort liefde dat voortkomt uit de erkenning dat wij als menselijke soort één zijn, en ieder mens deelt deze eigenschap samen met ieder ander mens op aarde, ongeacht huidskleur, moedertaal of cultuur. Kunnen we als wereldburgers de liefde een kans geven, in tegenstelling tot de angst, zowel in ons dagelijks leven als in de politieke besluitvorming? We leven nu in een unieke tijd om onze stem te laten horen en druk uit te oefenen op regeringen om het beleid in de geest van de SDGs tot wet te verheffen. De publieke opinie is levend en wel, maar het beheer ervan vereist een zorgvuldige manier van denken.

Naties kunnen dezelfde vragen als individuen overwegen. Alle landen hebben een verantwoordelijkheid om een duurzame toekomst van de mensheid als geheel te verzekeren. De publieke opinie, de inspanningen van individuele burgers en de wereldwijde civiele sector moeten meehelpen aan dit proces van erkenning. Met de wereldwijde verspreiding en versterking van de civiele sector, neemt ook de behoefte aan coördinatie toe. Tijdige en passende communicatie tussen de betrokkenen wordt erg belangrijk. De VN kan als coördinerend anker blijven, maar in wezen is dit een bottom-up proces.

Ik wil graag de rol van het onderwijs noemen - een belangrijk gebied voor de succesvolle uitvoering van het SDGs. Het uitroeien van armoede en een duurzame toekomst voor onze planeet, zonder toekomstige generaties adequaat op te leiden is niet mogelijk. Onderwijs is de sleutelvariabele die direct tot vrede kan leiden. Duurzame vrede is alleen mogelijk als mensen ten diepste beseffen hoe de nodige menselijke relaties met elkaar gevoerd moeten worden. Het is niet mogelijk om vrede wettelijk te regelen. Het is ook niet gepast om vrede slechts te zien als het product van de onderhandelingen. Vrede is een kwestie van mentaliteit, en een aanzet tot actie. Een voorwaarde voor duurzame vrede is de erkenning van de fundamentele eenheid van de mensheid en van de gelijkheid van alle mensen. Onderwijs kan en moet deze erkenning door iedereen leveren. Hierdoor kunnen praktisch gesproken in de toekomst veel effectiever problemen opgelost worden door zowel individuele burgers als door de overheid.

Ik heb gedurende de afgelopen zeven jaar gewerkt in het internationaal onderwijsveld, en daarbij gepleit voor de toegang tot de universiteit en de wereldwijde mobiliteit van studenten. We hebben wereldwijd enorme vooruitgang in het onderwijs van de afgelopen decennia gezien. Het is belangrijk te onthouden dat de

uitgangsposities van landen enorm verschillend waren, in sommige landen lag de focus in de afgelopen decennia op het uitroeien van analfabetisme, in enkele andere landen op het uitbreiden van de toegang tot de universiteit. Het is de vooruitgang vanuit de startpositie zelf die telt. De verspreiding van de technologie in de 21^e eeuw, evenals het toenemende gemak van reizen kan het onderwijs drastisch veranderen.

Toch verandert onderwijs op nationaal niveau niet zo snel als zou moeten: vaak behandelen de nationale regeringen dit gebied op de meest conservatieve manier, om het monopolie te houden op het creëren van aangepaste nationale burgers. Vaak horen we over de focus op het creëren van productieve, bemiddelbare burgers - vandaar de nadruk op zaken als Pisa en andere resultaten van vakspecifieke wedijver. Deze gaat volledig voorbij aan waar het om draait.

Onderwijs is de sleutel tot het ontsluiten van het individuele potentieel. In de geest van onze onderling verbonden wereld moet het onderwijs steeds meer interdisciplinair, globaal zijn en zou het ook overal in de wereld meerdere perspectieven moeten omvatten. Dit gebeurt al. Een bewijsstuk is de jaarlijkse stijging met dubbele cijfers gedurende de afgelopen jaren van het aantal internationale scholen dat onderwijs verzorgt met een soort internationaal curriculum. Een ander bewijsstuk is de explosieve toename van het aantal *International Baccalaureate (IB)* scholen wereldwijd. Deze scholen onderwijzen een globaal curriculum. Ook zien we de vraag naar tweetalig onderwijs groeien. Omdat overheden relatief traag zijn bij het tegemoetkomen aan deze perspectieven in hun nationale curriculum, vullen profit- en non-profit onderwijsvoorzieningen vaak de leegte. Globale mobiliteit van studenten neemt sinds de jaren 1990 toe, en ondanks enkele tegenslagen, blijft deze vooral op universitair niveau toenemen. Steeds meer studenten steken, tenminste voor enige educatieve ervaring in een ander land, hun nationale grenzen over. Dit helpt de identiteit van de toekomstige generaties als wereldburgers te versterken, en dus moeten deze zeer belangrijke programma's in stand gehouden en uitgebreid worden als we over de hele wereld burgers willen met begrip voor de reden waarom we de uitvoering van SDGs nodig hebben, en die zich, los van de SDGs verwezenlijking, richten op een rechtvaardige en duurzame wereld.

Een goed voorbeeld dat ik hier wil opmerken is de tweetalige optie van de Franse *Baccalauréat*. Het programma is gebaseerd op bilaterale overeenkomsten met andere landen. De structuur van het programma is als volgt: Frankrijk en het partnerland "lenen" als het ware elkaars zienswijzen en taal voor vakken als geschiedenis, aardrijkskunde en literatuur. In het Frans-Duitse programma, genaamd de AbiBac, leren Franse studenten over de Duitse geschiedenis in het Duits en Duitse studenten leren de Franse geschiedenis in het Frans. Het programma is beschikbaar op ongeveer 70 scholen in Frankrijk, en ongeveer hetzelfde aantal scholen in Duitsland. Vergelijkbare binationale programma's bestaan met andere landen, waaronder één met de Verenigde Staten. Dit soort programma is een geweldige manier om verschillende perspectieven in een vroeg stadium te onderwijzen. Het is van essentieel belang om kinderen in hun eerste jaren te leren dat anderen gelijk kunnen hebben, en dat we allemaal onze perspectieven hebben.

Een ander echt toekomstgericht educatief voorbeeld is LEAF Academy, een nieuwe, non-profit middelbare kostschool die onlangs in Bratislava, Slowakije is geopend. De missie van de school is gericht op ethiek, excellentie, ondernemend leiderschap en op maatschappelijke betrokkenheid in de eigen gemeenschap. Er is karaktervorming en een leerlijn zelfontdekking ingebouwd in het internationale curriculum. De school richt zich op de Centraal-Europese regio en trekt de meeste studenten aan uit landen uit die regio. Een belangrijk onderdeel van het curriculum is een Centraal-Europees Studieprogramma voor iedereen: studenten leren Midden-Europese geschiedenis vanuit het perspectief van de verschillende landen in de regio. Gezien de historische problemen van de regio door de eeuwen heen met etnische problemen, is dit een geweldig initiatief en zal het zeker helpen burgers te vormen met begrip voor en uitvoering van juiste menselijke verhoudingen in de regio.

Er is in de afgelopen jaren een grote toename geweest van aanvullende wereldwijde educatieve programma's die door non-profit organisaties worden aangeboden. Dit is een welkome ontwikkeling en ik hoop dat deze zich voortzet. Technologie maakt het mogelijk voor scholen over de hele wereld om gebruik te maken van deze programma's. Een goed voorbeeld uit mijn werk in het internationaal onderwijs is de Canadese organisatie WE.org, een leverancier van *service learning* programma's. Ze zijn onlangs een samenwerkingsverband aangegaan met het College van Bestuur, de aanbieder van de *Advanced Placement* cursussen in de Amerikaanse middelbare scholen. Studenten in bepaalde cursussen kunnen een jaar lang een *service learning* project te doen. Ze passen vaardigheden uit de klas toe binnen de uitdagingen van de echte wereld. Van studenten wordt verwacht dat zij één lokaal en één globaal project voltooien. Dit geeft studenten de mogelijkheid om zich te concentreren op het aanpakken van een bottom-up uitdaging binnen hun eigen gemeenschap, evenals te leren

over wereldwijde onderlinge verbondenheid. Dit is een zeer effectieve combinatie, en precies wat de wereld nodig heeft. Er is ook expliciete aandacht voor vaardigheden die geleerd moeten worden en projectresultaten, zodat studenten praktische vaardigheden-in-actie leren evenals praktijkgerichte verantwoording. Alleen al de potentiële omvang van dit programma is vermeldenswaard: potentieel beïnvloedt dit meer dan 2 miljoen studenten die vorig jaar *Advanced Placement* cursussen volgden op ongeveer 20.000 scholen in de Verenigde Staten en in meer dan 120 andere landen.

Dit is wat WE.org over zichzelf zegt op zijn website: "We zijn schaamteloze idealisten die geloven dat er een versie bestaat van ons hoogste zelf die afkomstig is van een leven van dagelijkse nalatenschappen". Deze zin bevat zo veel als: een bewuste keuze om ons hogere zelf, en de keuzes daarvan toe te passen; de bereidheid om te worden gedreven door idealen en elke dag iets te verwezenlijken teneinde een afdruk achter te laten. Een goed voorbeeld voor ons allemaal - om te oefenen met doorzettingsvermogen en een gevoel voor humor.

Dank u.

* * *

***We wensen van harte onze vertalers te danken zonder wie
deze samenvatting niet mogelijk zou zijn geweest.***

.